

NNCL853-40Fv2.0

Pierre Faux

Őrült éjszakák

EzotErotikus regény

A mű eredeti címe: Nuits folles

©Pierre Faux, 1989

©Hungarian translation: K. Török Ádám

Minden jog fenntartva!

Fedélterv: Szabó Árpád

Tipográfia: Drobek Ödön

ISBN 963 7846840

A kiadásért felel a K.u.K. Kiadó ügyvezetője

Egy

Ismeritek az esők legörjítőbbjét, legundokabbikát? A szüntelen, monoton csepegést, a beszürkült utcákat, a szív legbelsőbb fájdalmait?

Az ember csak áll az ablak mögött, minden egyes idegszála feszülő hegedűhúr.

Oroszlánketrec a szoba, a kínzó csönd bent lüktet agyadban.

Békésebb vagy közönyösebb lelkek ilyenkor átalusszák a vasárnapot s fütyülnek a világra. A kevésbé türelmesek föl-le járkálnak szűk cellájukban, s falat kalapálna tehetetlen dühük ereje.

Így rohangásztam én is faltól falig azon a rettenetes szürke napon. Pedig dolgom volt délután, Flinsbe kellett kiutaznom riportra, megnézni, mit tud a csodagyerek, a Renaultgyári szerelő árva kislánya, akiről Brevert mesélt egészen elképesztő dolgokat.

De ennek a monoton esőnek leggonoszabb tulajdonsága, hogy bár nyugtalanító, mégis kemény ólombéklyót rak az ember lábára. Kimozdulni? Ebbe a világba? Nyálkás és síkos minden. Undorító.

Bezzeg a nyári futó záporok! Amikor az ember boldogan rohan ki az útra, s kigombolva ingét, megmutatja mellkasát is a felhőknek. Csupa öröm, csiklandós mámor, akár egy új szerelem. Moss át, eső, bújj akár a bőröm alá, te szerelmes, tiszta víz! Te megújító! Amikor kíváncsi reszketéssel, riadt bátorsággal megvetjük lábunkat a cikázó villámok fényében.

De most csak hullt, hullt, végeláthatatlanul.

Orrcimpát remegtető nyugtalanságom furcsa módon valami ernyedtt fáradtsággal közösült. Rühelltem, hogy mennem kell, de nem lett volna türelmem maradni sem.

Idegesen kirohantam a hűtőszekrényhez, s kiemeltem az estéről megmaradt borocskát. Kevés volt az üveg alján, talán egy deci.

A könnyű rosé megszédített, de nem könnyített lelkem didergésén.

Rágyújtottam, dühösen fújtam a füstöt az ablak felé. Kint egy asszony sietett valahová, lila ernyőjéről a lábára folyt a víz. Szemben, a templom mögött most fordult be egy régi Peugeot, fölkarva az út menti tócsát, amelyik lassan-lassan már tengerré dagadt.

Edwige a másik szobában aludt.

Irigyeltem a nyugalmát, de ugyanakkor bosszantott is. Szerettem volna beszélni vele, akármiről, csak hogy elfoglaljam maaam. De a hátsó szobából csak csendes mocorgás hallatszott, Edwige bizonyára éppen megfordult, és már alszik is tovább.

Délelőtt tizenegy órákor.

Leültem az íróasztalhoz, elővettem a jegyzeteimet.

Ha csak a fele, a harmada igaz annak, amit délutáni riportalanyomról tudok, akkor ez a kislány igazi boszorkány. Nővére, akinek a telefonszámát Brevert megadta, azt mesélte, amikor föl hívtam, hogy mindent előre megérez. Például - s ez még a legegyszerűbb dolga - előre tudja, hogy aznap kikkel fognak találkozni. Nemrégiben vendégségbe mentek, a gyerek nagyon unatkozott a felnőttek között, föl nézett a szekrény tetején álló Buddha-szoborra, és odasúgta testvérének: mindjárt leesik onnan. Miért gondolod? Nem gondolom, hanem azt akarom, hogy essen le - felelte a kislány, és lehunyta a szemét.

És abban a pillanatban a szobor megmozdult, előre billent, majd nagy durranással a szőnyegre zuhant.

A gyerek kezében pillanatok alatt elhajlanak a fémtárgyak, ha nővérének nem akar elindulni a kocsija, csak ránéz, s a régi Renault a következő pillanatban egyenletesen jár. Csupa-csupa hihetetlen dolog, de Brevert, aki egy Renault-gyári látogatáson hallott először a gyerekről, tanúsítja, hogy minden igaz, sőt., Brevert érdekesnek

tartotta a gyári munkások babonás elbeszéléseit, és kíváncsi lett, bár nem hitte a történeteket.

Utána járt a dolognak, s maga is tanúja volt annak, amikor három férfi több órán át próbált eltávolítani egy rosszul föltekert, berozsdásodott nagy anyacsavart, a kis boszorkány odament, és három ujjal, könnyedén leemelte.

Fölnéztem jegyzeteimből, változatlanul esett, sosem fogja abbahagyni. Megborzongtam, a gerincemen éreztem a szörnyű nyirkosságot. Párizs esőben maga a rettenet, következésképpen Párizs sokszor maga a rettenet. Az embernek élni sincs kedve.

Otthagytam a papírjaimat, benyitottam a hálóba. Edwige mintha már ébren lett volna. Lecsúszott róla a takaró, s mert utálta a hálóinget, rövid kis trikóban aludt.

A trikó alja a csípőjéig ért, s kitérult előttem erős fekete szőrzete. Hirtelen megkívántam. Bizonytalanul, lábujjhegyen odasettenkedtem az ágyhoz, óvatosan leültem a szélére.

- Nemsokára megyek - suttoztam. Úgy éreztem, kissé elfátyolosodott a hangom.

Edwige nem válaszolt, csukva volt a szeme, de most már biztos voltam abban, hogy csak színleli az alvást.

Megnéztem a karórát: jócskán van még időm az öltözésig... Ha Edwige is akarná most... De mert bizonytalan voltam, s féltem a mostanság ugyancsak gyakori visszautasításaitól, sokáig ültem mozdulatlanul az ágy szélén, óvatos pillantásokat vetve az ingerlő látványra, mely - mivel Edwige hanyatt feküdt s kissé széttárta combjait - egyre inkább megremegtette egész bensőmet. Jobb kezem lassan, óvatosan indult kalandozásra, hogy kudarc esetén még idejében visszahúzódhasson. Tenyeremet ráfektettem a combjára, s mert nem tiltakozott, tovább csúsztattam kitérülő dombocskája felé, majd megcirógattam a szőrzetet úgy, hogy középső ujjam közben már beljebb is tévedt egy picit.

Edwige félíg kinyitotta a szemét, de gyorsan vissza is zárta, mint aki változatlanul nincs magánál.

Ettől nekibátorodtam, s most már ráhajolva gyöngéden csókolgatni kezdtem azt az izgató, gömbölyödő micsodát. Edwige összerezett, s - ettől féltem - meglehetősen szárazon, ridegen megszólalt:

- Ne! Pierre, ne...! Hagyj még aludni, kérlek!

Mondom, délelőtt tizenegykor! Belevörösödtem az újabb visszavert támadásba. Hirtelen fölugrottam. Rettenetes dühöt éreztem, s ugyanakkor úgy szégyelltem magam, mintha valami csúfságot követtem volna el.

A feleségemmel szemben.

Nem értettem Edwige-t. Még mindig, tizenhat év házasság után is rettenetesen kívántam, tán mert még soha nem tudtam magam annyira kielégíteni vele, amennyire szerettem volna, Pedig nem frigid, korántsem az, ám szexuális igényei rettenetesen változóak. Nyáron lent a Riviérán töltöttünk két hetet. A mediterrán levegő tette-e vagy a helyválttatás, nem tudom, de Edwige mindvégig olyan volt, mint egy nimfomániás, akinek semmi sem elég. Előfordult, hogy kint feküdtünk a Juan-les-Pins-i strand forró fővényén, s véletlenül esküszöm az Istenre, valóban öntudatlanul - éppen csak hozzáért a karom a testéhez, mire szinte teljes extázisban szívní kezdte a vállamat. Gyere - mondta -, most rögtön menjünk fel a szobába, Pierre! Persze boldogan siettem vele. Alig értünk föl s csuktuk be az ajtót, máris ledobott magáról mindent, és magával rántott az ágyra.

Aztán visszatértünk Párizsba, letelt a vakáció ideje, a gyerekek hazajöttek a nagymamától és ismét elrepültek Londonba, ahol taníttattuk őket, mi pedig belevetettük magunkat a munkába, én riportok után loholtam, Edwige este hatig

ácsorgott az áruházban, ahol a kozmetikai osztályon eladósodott. Itthon újra bezárkózott, hetekig folyton-folyvást elutasította közeledéseimet, bennem meg gyűlt-gyűlt a vágyakozás és némileg már a harag és gyűlölet is.

Volt még egyetlen éjszakánk, vagy két hónappal ezelőtt. Edwige, aki utálta a szexfilmeket, egyszer leült mellém, amikor egy kazettát elindítottam a videóban. Fanyalgott, amikor kiderült, hogy micsoda filmet nézek, de most valamiért nem hagyott ott, mint máskor, s lassan-lassan belefeledkezett a történetbe. Szó se róla, nem akármilyen mozi volt ez, nem a szokásos, egykaptafára készülő tucatpornó. Nem csúnya emberek Laokoón-ágyjeleneteiből állt, hanem egyrészt kellemes története, sztorija volt, másrészt több volt benne az ínycsiklandozó erotika, mint a nemi szervek részleteinek mutogatása. Volt ugyan ez is, szó se róla, de kifejezetten szépen, ízlésesen fotografálva. És volt a filmben humor is, emellett szép emberek szeretkeztek az ágyban szép, hiteles mozdulatokkal.

Ettől a feleségem váratlanul olyan izgalomba jött, hogy a húszadik perc után egyszer csak azt mondta: kapcsoljam ki a készüléket, majd megnézhetjük a továbbiakat azután is. És ő, aki kezdeményezni soha nem szeretett, vallásos neveltetése gátlásokat alakított ki benne, most letérdelt elém, meglepő hevességgel lehúzta a cipzáramat, két kézzel emelve elő rejtékéből duzzadó férfiasságom jelét...

Háromszor ágyba estünk akkor, egy hetvenperces film magunk alkotta szüneteiben.

De azóta megint semmi. Csak a vágy, meg a dühödt bosszúszomj.

Ágyékomban a kielégítetlen fellángolás éles fájdalmával öltözködni kezdtem. Ráértem volna még, hiszen csak kettőre ígérkeztem a Renault-városkába, de pokolian ingerült voltam, itt akartam hagyni a fenébe Edwige-t, hadd aludjon, tőlem most már akár reggelig is.

Föllázadok! Most már valóban föl kell lázadni!

Le fogok feküdni az első utamba akadó nővel, akkor is, ha bányarém, ha maga a világháború. Elég volt a buta monogámiából, Edwige nem érdemli meg. Röpké perc alatt elszalad ez a nyomorult élet, és én nem éltem még jóformán semmit. Hát akkor azt a kis szexet miért tagadja meg tőlem minduntalan? Föl fogok lázadni, elég volt ebből!

A márciusi eső alig akart leperegni a kocsim szélvédőjéről, pedig a leggyorsabb fokozatra kapcsoltam a törölőlapátok motorját. Kétszer kellett indítóznom is, nyilván átnyirkosodtak a kábelek ebben a rohadt, undorító időben.

Végre elindultam, éppen akkor, amikor fölerősödött a szél is, peregtek az erős, kemény cseppek az oldalsó ablakon. Felkapcsoltam a városi világítást, szinte esti sötétség ült az elszomorodott város felett. A világ legszebb nagyvárosa most hervadtvénesszony képét mutatta meg.

Meglepően nagy volta forgalom, a Place de Gaulle körül összetorlódtak az autósorok, csak lépésben lehetett előre gurulni. Párizsban elég három csepp víz is, hogy teljesen megkavarja a közlekedés ritmusát. Most meg őrzöngve esett.

Fél óra kellett az alig tízperces úthoz. Türelmetlenül vártam, hogy megtaláljam a parkolót. Szerencsém volt, a kiadó épülete előtt be tudtam sorolni a járda mellé.

Gyorsan kiugrottam a kocsiból, kapkodva zártam be az ajtót. Futottam az épület felé. Az előcsarnokban a portás hatalmasat köszönt.

- Bonjour, Monsieur Faux...

- Halló - intettem vissza neki. - Hogy van?

Persze válaszra már nem vártam, siettem tovább, A liftajtónál előre engedtem egy ballonkabátos hölgyet.

Amikor a felvonó elindult, jobban megnéztem útitársnőmet. Furcsamód a világos

esőkabátja olyan tiszta - és száraz! - volt, mintha az előcsarnokban mosta-vasalta volna ki, közvetlenül a liftbe szállás előtt. Az alakját persze eltakarta a kabát, de az arca kedves és helyes volt, sőt, kifejezetten vonzó. Valódi szőke - néztem meg jobban -, nem festi a haját. Rám nézett, most láttam, milyen izgalmasan zöld a szeme, akár egy macskáé. Belefeledkeztem az arcába, de nem zavarta túlzottan. Elmosolyodott.

Íme, a tavasz tündére, gondoltam érzelmesen. Ilyen bánatos időben mindig szentimentális leszek. Milyen jó lenne ezzel az asszonnyal kezdeni fogadalmam teljesedését, elmenni vele most, összebújni, nem törődve a kint szünni nem akaró esővel.

Megszólítottam volna, de már fönt is voltunk a nyolcadikon. A nő is ott szállt ki, s - akárcsak én - balra fordult. Mögötte mentem, s égi jelnek fogtam fel, hogy éppen a mi ajtónkon kopogtat...

- Csak nem engem keres? - léptem be utána.

Visszanézett, sugárzó mosoly ömlött el az arcán:

- Ó, nem... Én Mme Yvonne Pareux-t keresem...

Volt a kiejtésében valami idegenes. Biztos voltam benne, hogy nem francia.

- Pareux asszony a következő szobában van. Ha nem találja ott, menjen le a hetedikre, a fotólaborba.

- Merci, Monsieur! - mondta bájos biccentéssel, és visszafordult.

Utána néztem, míg csak be nem ment a másik ajtón. Istenien édes járása volt, élvezettel gyönyörködtem benne.

Doisneaux, a főnököm zavart meg. Éppen jött kifelé, kezében szappantartó, a karján törülköző.

- Mi van, Pierre? Itt ragadtál az ajtóban? Valami csinos kis cicát lesel, nem?

- Bingó, Jacques, eltaláltad... És te? - A karjára fektetett fehér törülközőre néztem.

- Felcsaptál pincérnek?

Ő is a törülközőjére pillantott, megértette és elvigyorodott. Egyébként is folyton vigyorgott. Ezt bírtam, hiába volt ő a rovat vezetője, semmi főnöki nagyképűség nem volt benne. Egyszerűen jó haver volt, remekül tudtunk együtt dolgozni, de néha nem is túl ritkán - csibészkedni is egy jó vendéglőben, egy éjszakai mulatóban.

- No, menj csak, Doisneaux, ideje megmosnod a lábad...!

- Merde! - vigyorgott Jacques, és elballagott a mosdóba.

Bementem a belső helyiségbe.

- Szervusztok, lányok!

A fekete Anett és a szőke Charlotte szinte egyszerre nézett rám:

- Hát te?

Nyilvánvalóan azért csodálkoztak, mert azt hitték, ilyen gyorsan végeztem a riporttal. Igyekeztem felvilágosítani őket.

- Most indulok Flinsbe, csak beugrottam a jegyzeteimért.

S közben arra gondoltam, milyen jól együtt vagyunk mi itt a rovatnál. Titkunk sincs egymás előtt, éppen olyan jól ismerem a lányok (persze asszonyok) viselt dolgait, legtitkosabb magánügyeit, mint ők az enyéimet, Doisneaux-ét... Sehol a lapnál, de a kiadóban sincs még egy helyen ilyen jó, haveri kapcsolat a kollégák között. És olyan jókat tudunk hülyéskedni még a legnagyobb munka közepette, a lapzártá bolond pillanataiban is, hogy egyszerűen öröm bejárni ide. Irigyelnek is bennünket a többiek, szemmel láthatóan. Ömlik belőlünk a sok hülyeség, mint kint most ez a kurva eső.

Leültem az íróasztalhoz, kihúztam a fiókot. Elővettem a jegyzetfüzetet, zsebembe dugtam a mikroazettás riporter-magnót.

- Hé, lányok! Nem adnátok egy kávé? Charlotte szánt meg. Kitöltötte a kávé,

tejszínt tett bele. Amíg kavargatta, kinéztem az ablakon. Most mintha egy kicsit alább hagyott volna az eső ereje. Némileg világosodott is, s ettől rögtön jobb lett a hangulatom.

- Jacques! Kijön velem fotózni? - kiáltottam át a másik szobába, mert hallottam, hogy Doisneaux visszajött.

- Yvonne kimehet veled - dugta be a fejét az ajtón a főnököm.

- Yvonne? Hiszen vendége van! Mintha csipetnyi kajánság ült volna a főnököm szeme sarkában.

- A vendége ugyanis Flinsben lakik... Legalább hazaviszitek.

Ez a Doisneaux rögtön mindent tud, gondoltam fölcillanó szemmel. Rettenetesen örültem, hogy megismerkedhetek a ballonkabátos nővel. Már nem is volt türelmem a csapatomhoz, irtózatossá mehetnénekem támadt.

- Akkor átszóllok Yvonne-ért.

Siettem a másik irodába. Yvonne már a szertáskáját rendezgette. Barátnője az ablak mellett állt, az utcát nézte. Most, hogy nem volt rajta a ballonkabát, egyértelműbben kirajzolódott sudár alakja. Kicsit megremegett a bensőm. A nő kétségkívül csinos, szép, hosszú combjai lehetnek, na és? Miért érdekel annyira, micsoda sajátos áramkör alakult ki közöttünk ott a liftben, amikor még csak nem is ismerjük egymást?

- Ismerkedjete össze - mondta pakolás közben Yvonne. - A barátnőm, Véronique... Pontosabban Vera...

- Vera? - csodálkoztam.

- Igen, tudod, ő lengyel ü mondta Yvonne, miközben megszorítottam a nő kezét. El se akartam engedni többet. Arra gondoltam, hogy Edwige talán még mindig alszik otthon. Aludjon csak, ameddig akar, mert ez az asszony engem már régesrég fölébresztett.

- És itt él, Párizsban?

- A közelében, Flinsben - mondta Vera. - A férjem ott edzősködik.

- Ő is lengyel?

- Nem, ő osztrák. Hans Pflegernek hívják.

- Pfleger? Aki pár éve a Racingban játszott?

- Ó, ért a futballhoz? ü csillant fel Vera szeme.

- A futballhoz minden férfi ért. Illetve azt hiszi, hogy ért... Örülök, hogy megismertem.

- Én is - mondta az asszony. - Mehetünk?

Yvonne a vállára kapta a szertáskát.

- Mikor hozol vissza?

- Talán másfél óra az egész, ha minden úgy alakul, ahogy terveztem.

- Jó, igyekezzünk, mert estére színházjegyem van.

Kitessékeltem őket az ajtón. Vera előre ment, Yvonne pedig megbökte az oldalamat, és a fülemhez hajolt:

- Tetszel neki... Azt mondta, nagyon jóképű fiú vagy.

- Csakugyan? - vigyorodtam el büszkén.

Kettő

Yvonne ügyesen mellém ültette a barátnőjét, s ő maga a háta mögött foglalt helyet a kocsiban. Elindultam.

Szerencsére az eső most elállt, de kellemetlen szél rázta a ajtót.

- Éreztem a kiejtésén, hogy idegen mondtam Verának.

- Pedig azt mondják, elég jól megtanultam a nyelvüket...

- Ez igaz, valóban pompásan beszél franciául... De mégis föl lehet ismerni, hogy nem az anyanyelve. Meg sem tudnám magyarázni, miről. Csak egy árnyalat... Egy egészen apró jelentéktelen árnyalat. Hol ismerkedett meg a férjével?

Vera rám nézett, mintha az arcomról próbálná leolvasni, miért érdekel az egész. Olyan átható volt a tekintete, hogy egy kicsit zavarba jöttem. Szerencsére előre kellett koncentrálnom, hogy kikerüljek egy veszteglő kamiont.

- Bécsben, amikor még a Rapidban játszott. Én lengyel kosaras lányokkal voltam kint egy nemzetközi tornán. Aztán már nem is mentem haza...

- Meglátni és megszeretni egy pillanat műve volt? - nevettem fel.

- Ez nem ilyen egyszerű - felelte kicsit keserűen. - Semmi sem olyan egyszerű. A lényeg az, hogy hozzámentem és van egy kisfiúnk...

- Nekem két lányom van. Nagyon szerettem volna egy fiút is, de most már lemondtam róla.

Óvatosan jobbra sandítottam. Ballonja szétnyílt, ruhája alja félrecsúszott. Szép hosszú combja van ü állapítottam meg most már másodszor.

Úgy látszik, olvasott a gondolataimban, mert összehúzta magán a kabátot, és rám mosolygott. A visszapillantóból hátra sandítottam fotós barátnőmre. Elégedett mosoly ült az arcán, mint aki érzi, hogy összehozott valamit. Vagy tévednék?

Meg is érkezünk Flinsbe.

- Ha a sarkon balra fordul, ott én kiszállok - mondta Vera.

Ebben a pillanatban újra eleredt az eső. Bekapcsoltam az ablaktörlőt, s engedelmesen balra fordultam.

- Itt jó lesz... Köszönöm a fuvart.

Kezet nyújtott, pontosabban visszahajolt a kocsiba, és egy pillanatra a jobb combomra fektette tenyerét. Valami furcsa vibrálás futott végig a gerincemen.

- A viszontlátásra...

Sokáig néztem utána. Ment az esőben, s a ballonja most is teljesen tisztának, száraznak tetszett. Egészen érthetetlenül.

- Viszontlátod, hamarosan - hajolt előre Yvonne. - Szombat estére őt is meghívtam...

Hohó, erről elfeledkeztem! Csak most ugrott be, hogy Yvonne már a múlt héten megszervezte születésnapi buliját. Meghívta az egész csapatot, közölve, hogy a férje - mint mindig - az országot járja, nagyon nagy mulatságot csaphatunk.

Beleváló nő ez az Yvonne, ezt már sokszor volt alkalmam tapasztalni. Nincsenek gátlásai, ha egy fiú megtetszik neki, habozás nélkül magára húzza. Van férje, ezt tudjuk, mert olykor-olykor szó esik róla, de még senki sem találkozott vele, állítólag mindig úton van. Ideális házasság ez így. Ismerjük Yvonne néhány szeretőjét is, tudjuk, hogy volt már kapcsolata a kiadói menedzserfőnökkel is, sőt Brevert skalpjával is elbűszkélkedhet, habár Brevert - aki amolyan jollyjocker-féle a lapnál, hol sporttal, hol színházzal foglalkozik, de otthon van a politikai életben is - ezt nyilván letagadná, mert rettenetesen fél kardos kis feleségétől.

Közben megérkeztünk a jelzett címre. Kiszálltam a kocsiból, segítettem kiemelni Yvonne felszerelését.

- Na, gyere, dolgozzunk, te kerítőnő!

Büszkén fölnevetett, dicséretnek vette a megszólítást.

Becsöngettem. Pár pillanat múlva egy gyönyörű, de igazán rendkívülien gyönyörű nő nyitott ajtót. Könnyű kis háziköntös volt rajta, a csaj fantasztikusan szexis, kíváncsú. Nem az a paradicsomvörös, akinek olyan a képe a sok szeplőtől, mint a pulykatojás. Hosszú, selymes, sötétbe hajló frizurája igazolta, hogy eredeti hajszín, festéket sohasem látott.

- Húha! - mondtam önkéntelenül Yvonne-nak.

- Mi van? Elmenjek? - kérdezte évdőve.

- Dehogy, te fogod megcsinálni a pornófelvételeket.

Yvonne már nem tudott válaszolni, mert a nő kitárta az ajtót.

A csodagyerek nővére volt, mint ez azonnal kiderült. Kettesben éltek itt a kislánnyal, a szülők három évvel ezelőtt repülőszerencsétlenség áldozatai lettek.

- És ez olyan megrázkódtatás volt a kishúgomnak, hogy amennyire emlékszem, ez hozta elő ezeket a voltaképpen meglévő, de addig rejtett képességeket.

Közben bejött a kislány is, vörös, akár a nővére, de messze nem olyan szép, sőt... Kicsi, tömzsi orra, mélyen ülő szeme valami negroid vonást kölcsönöztek az arcának.

- Mutatkozz be szépen! - oktatta a nővére.

- Cosette vagyok - suttogta szemlesütve.

- Hogy? - nem értettem tisztán a bemutatkozást. - Mint Victor Hugo hőse?

- Igen - mondta most már hangosabban. - Cosette Corniche...

- Örülök neked, Cosette - nyújtottam a kezem. - Ugye tudod, azért jöttünk, hogy elbeszélgessünk veled?!

- Oui, Monsieur - bólintott a kislány, és ismét leszegte a tekintetét.

- A nővéred már elmesélte, milyen csuda dolgok történnek veled.

- Oui, Monsieur...

Hát ez nem lesz könnyű, gondoltam... Ez a gyerek mindenre csak annyit fog mondani, hogy igen, uram?

Mindenesetre bekapcsoltam a kis diktafont.

Yvonne már dolgozott, először a kislányt kapta le, majd gyönyörű nővérét is lefényképezte. A felnőtt lány - asszony? üdítőt hozott be tálcán, mindenkinek töltött.

- Megengedi, hogy csináljak egy kísérletet? ü néztem a rettentően szexis vörösre.

- Persze, tessék!

- Kaphatnék egy darab spárgát?

- Máris - mondta a nő, és kivonult a szobából. Elbűvölten néztem a fara ringó mozgását. Hamarosan visszajött, és átnyújtott egy méternyi madzagot.

- Elég lesz?

- Tökéletesen. - Kivettem zsebemből a kapukulcsomat, és rákötöttem a spárgát. - Ez így most amolyan inga-féle - magyaráztam. - Fellógatjuk ide, az asztal fölé, jó?

- Oui, Monsieur - felelte a bőbeszédű kislány.

Keztem ideges lenni tőle, de folytattam a műveletet, A zsineget fölerősítettem a csillár egyik ágára, és két ujjal megállítottam a kulcs imbolygását.

- Arra vagyok kíváncsi, ki tudod-e mozditani a helyéből... És ha igen, hát mennyire... - Yvonne-ra néztem, a szememmel intettem, hogy próbáljon dolgozni közben. De persze nem is kellett jeleznem neki, tudta ő a dolgát anélkül is. - Természetesen nem érhetsz hozzá - fordultam ismét Cosette-hez -, csak csábítsd az akaratoddal magad felé az ingát...

- Oui, Monsieur...

A kislány kinyújtotta a karját, ujjai vagy négy-öt centiméterre voltak a kulcstól. Behunyta a szemét, két alkarja könnyeden megremegett. Ahogy lassan hátrább húzta a

kezét, a kulcs úgy emelkedett és mozdult felé, mintha cérnával lenne odakötve valamelyik ujjához. Szinte követte a gyermeket.

- Így gondolta, Monsieur?

Örültem, hogy a gyerek kerek mondatra is képes. Nem hittem volna.

- Pontosan így... Fantasztikus, micsoda aurád lehet! Mások is képesek a kulcsot kibillenteni függő helyzetéből, de ennyire... Elképesztő.

Cosette megörült a dicséretnek, és érezhetően fölengedett eddigi félszégére.

- Ez semmi, Monsieur, ha akarja, mutatok még valamit. Alljon ide elém, és engedje el a karjait.

Engedelmeskedtem. Persze rettenetesen kíváncsi voltam, mit akar.

- Így... Lazítson el, lógassa a karjait egészen lazán... Jó... És most hunyja be a szemét!

Úgy tettem.

A kislány megállt velem szemben. Összedörzsölte két tenyerét, és - úgy éreztem - fölemelte. Másodpercek sem teltek el, valami különös bizsergést éreztem az ujjaimban, s a két karom minden akaratom és szándékom ellenére a levegőbe emelkedett.

Mintha mágnes vonzaná.

- Most fölnézhet, uram.

Kinyitottam a szemem. Karjaim a levegőben, előre nyújtva majdnem a vízszintesig.

- Mon Dieu! - álmélkodtam. - Megvolt, Yvonne?

- Meg, persze ü bölogatott a kolléganőm, és újra felhúzta a masinát. - Bár ide videokamera kellene inkább, hogy a mozgást is érzékeltetni lehessen.

- Aztán nyomasd ki a lapban - bosszankodtam egy picit, mert magam is úgy éreztem, ezt a legjobb felvételek se képesek visszaadni.

- Ha van terjedelmed, megoldható. Yvonne mindenkori lezserségének ellentmondóan a munkáját nagyon komolyan vette. - Közölhetsz a cikked mellett egy-két képsort is, fázisfotókat, az visszaadja a mozgás minden fázisát. Majdnem olyan, mint a film.

Leültünk mind a négyen, és folytattuk a beszélgetést. A nővére (le nem vettem róla a szemem) elmesélte, hogy Cosette bármilyen tárgyat szuggesztióval el tud mozdítani a helyéről. A kislány ezt mindjárt be is bizonyította. Letettem az öngyújtómat az asztal sarkára, s kértem, hogy most ezt csábítsa maga felé, ha tudja.

A kislány hosszan szemezett a fémgyújtóval, a két keze ökölbe szorult, ujjai az akarástól kifehéredtek. Egyszer csak a könnyűfém csecsebecse lassan, nagyon lassan elindult a kislány felé.

- Fantasztikus! - kiáltottam fel. - Ki fogom harcolni a képsoroknak a helyet, Yvonne. Vagy azt, hogy minden példányhoz videófilm-mellékletet adjunk. Kár, hogy nincs kamerád...

- Egyetérték - nevetett fel Yvonne. - Ezt most meg se próbáltam megörökíteni. Mert mit látnánk? Egy holt tárgyat, az asztal különböző pontjain. Nem mondana semmit...

Aztán - beszélgetés közben - az is kiderült, hogy a kislány a jövőbe lát. Nővére rendkívüli, szinte hihetetlen történeteket mesélt Cosette jóslataiból. Ha a gyerek nem bizonyította volna be már fehéren-feketén rendkívüli képességeit, egyetlen szót sem hittem volna az egészről. Ültem, szemben ezzel az izgalmas nővel, néztem a gyönyörű, érzéki száját, s miközben zsebmagnóm gyűjtögette a szöveget, egyre azon járt az eszem, hogy én ezzel a nővel...

Szóval: ez a nő kell nekem. Nem csak jó lenne, hanem keli

Persze az is szembe jutott, hogy voltaképpen afféle szellemi-elméleti csélcsap lettem ma, röpké másfél óra leforgása alatt két nőt kívántam meg az átlagosnál (a szokottnál) intenzívebben, komolyabban. Sőt, ha az alvó Edwige-t is hozzá számolom, hát hármat.

Ez a vörös kétségkívül szexisebb, izgalmasabb, mint a lengyel asszony, nyilván bujább és vadabb az ágyban, csak úgy sugárzik belőle az érzékiség.

Yvonne, mintha csak olvasna a gondolataimban, diszkrétén rámkacsintott a vörös nő háta mögül. Zavartan krárogtam egyet, és kikapcsoltam a diktafont.

- Köszönöm, nekem ennyi éppen elég lesz - mondtam. - És két-három napon belül olvashatják a Le Journal-ban.

Cosette az apró masinát bámulta, a nővére pedig rászólt:

- Csak el ne ronts...

- Ugyan - mosolyogtam nagylelkűen -, hiszen hozzá sem ért...!

- Akkor maga semmit sem értett az egészből - nevetett a nő. - Elegendő lenne, ha Cosette éppen csak gondolna arra, hogy nem akarja ezt a beszélgetést, és máris üres lenne a telebeszélt szalag...

Színlelt ijedtséggel néztem a kislányra:

- Jóságos egek! Mire gondoltál most? Engem kirúgnak, ha üres kézzel megyek haza. Nincs meg a felvétel?

- Ó, dehogy! - A kislány most mosolyodott el először. - Csak arra, hogy Monsieur holnap megint eljön ide...

- Szívesen megtenném - néztem a nővére -, de nagyon sok dolgom lesz.

Szedelőzködtem, Yvonne már becsukta a szertáskát.

- Örülök, hogy megismertelek, kicsi Cosette...

Három

Reggel első dolgom volt lehallgatni a beszélgetést. Nem is gondoltam arra, hogy Cosette energiái megzavarhattak volna valamit. Szépen, tisztán, érthetően szóltak a hangok, gondoltam, így, ahogy van, beadom a leíróknak, ők rögtön számítógépbe kopogják a szöveget a magnóról, és egyetlen gombnyomással átjuttatják az én számítógépem memóriájába. Akkor majd ott a képernyőn megszerkesztem belőle a riport végleges szövegét.

S akkor, a legfontosabb résznél egyszer csak elnémult a magnó, megszűnt a szöveg, csupán a szalag halk surrogását lehetett hallani, s néha-néha a távolból valami furcsa, sejtelmes zenét. Egy-egy pillanatra mintha Ravel Bolerójára ismertem volna, aztán valami keleti, egzotikus melódiát véltem kihallani a távolból.

- Átkozott kis kölyök! ü dühöngtem, mert akkor már meg voltam győződve arról, hogy valóban Cosette telepátikus akarata rádiózta le a beszélgetést.

Mióta parafenoménekről, csodabogarakról írok sorozatot, néha magam is parajeleket veszek észre a környezetemben. Hitetlen, amolyan sültrealista figura voltam pedig én, egészen addig, míg Doisneauxval egyszer ki nem találtuk ezt az egész dolgot. Pizkosul leesett akkoriban a Le Journal példányszáma, a kiadó elbocsátásokkal fenyegetőzött, muszáj volt valami érdekességet bedobni. Megszövegeztünk egy felhívást, hogy meggyőződésünk szerint az egész világ, s benne persze Franciaország is tele van különös képességű emberekkel, az ő jelentkezésüket várjuk felhívásunk nyomán.

Jöttek is a levelek százszámra, volt, aki földöntúli lényekkel találkozott, volt, akinek a pusztá tekintetétől mély álomba zuhantak az emberek. Persze nehéz volt kiszűrni a sok megszállott örült közül az igazinak tetsző különös képességeket, nem is biztos, hogy mindig sikerült. A selejtezés után utazni kezdtem, bejártam az országot az Atlanti óceántól a német határig, jártam Arras mellett éppúgy, mint Marseille-ben, voltam városon, voltam falun és tanyán, írtam jósnőről és varázsvesszősről, tárgyakat - döbbenetesen nehéz tárgyakat - lebegtető parasztról és kézrátétellel gyógyító aranyművesről. Beszéltem feltűnni vágyó hölgyekkel és zárkózott, de valami nagy, földöntúli titkot ismerő öregurakkal. Riportjaim sikerét igazolta, hogy a lap példányszáma ismét emelkedni kezdett, majd hamarosan rekordmagasságot ért el. Különösen nagy sikere volt a levitációs képességű parasztemberrel szóló riportomnak. Ez a középkorú, de idősnek látszó, cserzett arcú ember nem magától jelentkezett a felhívásra, hanem a lánya unszolására. Nagyon nehezen barátkozott, órákig kellett beszélgetni vele állatokról, termésről, amíg hajlandó volt képességét bemutatni. Kényelmesen hátradőlt a székében, és megkért, húzzam ki alóla ülőkéjét. A háta mögé kerültem, óvatosan kiemeltam a széket, s André Mauritin ott maradt ülő helyzetben, a sarka egy-két centivel a föld felett. Szabályosan lebegett. Elképesztő volt, először nem hittem a saját szememnek.

A riport megjelenése után kitört a botrány, sokan kóklernek, szemenszedett hazudozónak nevezték. Akkor megkértem egy filmest, menjen le a Mussidan melletti kis faluba, és vegye föl a produkciót. Elképesztő volt filmen is visszanézni a hihetetlen lebegést.

Aztán lassan már unni kezdtem egy kicsit az egész témakört.

Máskor, hasonló esetben bosszúsán dobtam volna el a felvett anyagot, egye fene, majd jön másik a helyébe, de most még örültem is, hogy viszontláthatom - na persze nem Cosette-et, hanem - azt az izgalmas, érett, gyönyörű nőt.

Mára kitisztult az ég, de kemény hideg telepedett a városra. Vacogott a fogam március végén! -, míg át nem fűtöttem a kocsit útközben.

Flins utcái csöndesek voltak, a lakók többségét elnyelte a Renault-komplexus hatalmas gyomra. Kicsit bizonytalanul csöngettem.

A vörös szépség nyitott ajtót. Könnyű plüss pongyolája könnyeden kinyílt, sejtetni engedte, hogy semmi vagy legalábbis majdnem semmi nincs alatta. Gyönyörű bronz bőre ü talán a kora délelőtt miatt most picit szürkésnek tűnt.

- Jöjjön be - mondta, és semmi meglepődés nem volt a viselkedésében. Mintha várt volna, mintha tudta volna, hogy jövök.

Bevezetett a dohányzóba, és helyet mutatott.

- Cosette itthon van?

- Nincs - felelte, és megnyalta a szája szélét. - Iskolában van, csak késő délután jön haza.

Leült velem szemben, a karosszékre.

- Tehát hiányzik valami a szalagjáról... Én is megnyaltam a szám szélét, mert ahogy előre hajolt, megláttam csupasz mellét. Egyenletesen barna volt a bőre, nyilván meztelenül szokott napozni vagy szoláriumozni. Meg is remegett a hangom.

- Tehát tudja? Eltűnt a szöveg vége...

Nevetett.

- Iszik valamit?

- Köszönöm, de kocsival vagyok...

Úgy nézett rám, hogy a gerincem is beleborzongott.

- Maga most nem fog elmenni egy ideig, nyugodtan ihat! - Fölkelt, konyakot hozott, és töltött két pohárba. - Egészségére... Egyébként már tegnap tudtam, hogy ma megint találkozunk...

Torkomban félrecsúszott az ital, sokáig köhögtem.

- Tudja, azt akartam, hogy a kishúgomnak legyen valami sikerélménye. Ráfér, mert sajnos rengeteg kudarc éri az iskolában. Ott figyelmetlen, nagyon-nagyon rosszul tanul... - Fölnézett, picit kihúzta magát. - De arról nem beszéltünk, hogy nekem is vannak különös képességeim.

Az ágyban nyilván, gondoltam.

Nagyon-nagyon kipróbáltam volna.

- Rögtön éreztem - feleltem, és nem ismertem rá a saját hangomra.

- Nem hiszi? Adja ide a kezét! Jósolok magának...

Engedelmesen előre nyújtottam a tenyeremet. Megfogta, s érzéki ujjával végigszántotta a redőket.

- Olalá! A sorsvonala a tenyere közepén kezdődik... Ez... ez akadályokat jelent... És a szívvonala, nézze, itt a domb alatt hirtelen lefelé kanyarodik. Tudja, mit jelent ez? Valami nagyon nagy, legalábbis nagyon őrült szerelmet...

- Negyven múltam és nő vagyok - suttogtam rekedten.

- Mit számít az? Azt is látom persze, hogy jól él a feleségével, de valami szexuális ellentét... nem, csak különbség van maguk között... Gondolom, maga temperamentumosabb, jobban igényli a testieket, ő pedig...

Nem szerettem volna erről beszélni, de nem tudtam megállítani.

- Itt valami hiány van. Mit gondol, ez mit jelent? - Nyomatékosan rámnézett. Megmondhatom?

Bólintottam.

A szava tompán kongott.

- Halált...

Korábban, sorozatom kezdete előtt csak nevettem volna ezen. De most szíven ütött.

- Tudja, kedves...

- Edith a nevem.
- Hát tudja, kedves Edith, maga engem egészen megszádított.
- Felejtse el - mondta, és hátravetette a fejét.
- Nem, nem, most már nagyon kíváncsi vagyok...

Edith nagyot sóhajtott.

- Maga akarta... - Újra megfogta a kezem, előre hajolt. Dús vörös haja a térdemre omlott, kibukkant szépívű, pihés nyaka.

Egyszerűen nem bírtam magammal. Megremegtem, és a következményekkel mit sem törődve, puhán megcsókoltam az izgató pihéket. Edith fölnézett. Azt hittem, most fog kidobni. De nem... Fölemelte a fejét, szeme átnedvesedett. Két karjával átfogta a nyakam, és magához húzott.

A hosszú, őrzítő csók mindkettőnket elkábított.

- Én rontottam el a szalagot, hogy visszacsábítsalak - suttogta Edith, míg válláról lecsúsztatam a könnyű plüss köntöst.

Ezt a látványt nem lehet elfelejteni! Még a melle, két gyönyörű, gótikus ívű melle is egyenletesen barna volt. Őrjöngve csókolgattam a nyakát, a vállát, azután a mellét. Edith jobb kezével kibontotta a cipzáramat, s bámulatos ügyességgel húzta le rólam a nadrágot.

- Tudtam, tudtam - mondogatta közben, és puha, nedves szájával a mellkasomat csókolgatta. A szám széle is reszketett.

Igazat mondott, valóban készülhetett, mert bugyi sem volt rajta, szemem megakadt a szabályos háromszögletű erdőn.

Gyönyörű látvány volt, tűzvörösben játszott, jóval világosabb árnyalatú volt, mint a haja.

Önkéntelenül is fölhördültem:

- Óóóó....!

- Mi az, valami baj van? - kérdezte Edith kacér nevetéssel. Persze, tudta a valódi választ.

- Lenyűgözően szép minden porcikád. Őrzítő - suttogtam, és szinte rázuhantam a testére.

Szerettem volna egyszerre harapni, csókolni, ölelni. Megszívta a vállam a nyakam mellett, s közben bal kezével megfogta nekifeszülő rudamat.

- Gyere már! Gyere - suttogta, és szétvetette a combját. Úgy csúsztam belé, mintha beszippantott volna. Ekkor összeszorította a combjait, szinte harapdált a vulvájával, egyenletes ritmusban, szívott, mintegy száj. Lassan, körkörösén kezdtem dolgozni benne, aztán hirtelen felgyorsultam. Edith apró sikolyokkal reagálta le ezt. Szája a számra tapadt, nyelve az ínyemet cirógatta.

Fölpillantottam, néztem a szeretkezéstől még inkább megszépült arcát. Ő is fölnyitotta a szempilláját.

- Ne nézz! - suttogta, és tarkómnál fogva visszahúzta a fejem. A vállamba harapott.

Rózsaszín ködökbe zuhantam, gerincem megfeszült, mint az íj, aztán valami boldog repülésből zuhanva le, szép testére rogytam. Azt hiszem, meghaltam egy pillanatra, de ez nagyon-nagyon jó volt.

Edith nem mozdult, alattam maradt, ujjai a hajamban szaladgáltak, közben fölnyitotta a szemét, és elmosolyodott:

- Nos, Monsieur...?

Hangom még mindig fátyolos volt.

- Tényleg tudtad, hogy visszajövök?

- Hát persze - nevetett. - Akartam, hogy gyere...

Lassan, óvatosan kiszálltam belőle. Természetesen - férfimentalitás - rá akartam gyűjtani. Fölültem a heverő szélére, előre hajolva kihúztam az asztalra dobott cigarettás dobozból egy szálát.

- De amit a tenyeremből jósoltál, ugye, komolytalan?

Edith arca megrezdült. Valami különös, éles fény villant a szemében.

- Minden szó igaz – suttogetta.

Elgondolkodva gyűjtöttem rá.

- Azt mondtad: halál... Ha igaz, tapintatlanság volt megmondanod.

Gyöngyözve fölnevetett.

- Megzavartam a nyugodt, polgári életedet, mi?

- Meg - bólintottam fanyar mosollyal, tán némileg szégyenkezve is.

Való igaz, bármennyire dühítenek is Edwige szerelmi hangulatváltozásai, változatlanul szeretem. Békés és nyugodt volt eddig a házasságunk, szörnyű lenne őt elveszíteni.

Edith úgy látszik, valóban gondolatolvasó.

- Ne félj, nem a feleséged...

- Én? - ütköztem meg. - Csak nem én...?

- Nem mondtam, csak annyit, hogy halál... De ha megnyugtat, hát elárulom, te sem...

Nem nyugtatott meg. Riadtan gondoltam Albionra. Ott vannak a gyerekeim. De ezt a balsejtelmet még ki se mertem mondani.

- Akkor talán te? - néztem rá kegyetlenül.

Nem válaszolt, én meg nem értettem magam. Máris hozzátartozónak érzem, egyetlen szeretkezés után?

- Alapjában hűséges típus vagyok mondtam, nem is tudom, miért és mire válaszul.

- Ritkán csalom meg a feleségem.

- Eddig így volt - mondta gyöngéden, és közelebb kúszott. - Hagyjuk most ezt... Gyere inkább vissza.

Eloltottam a cigarettát, és visszaheveredtem mellé, de szeretkezési készségemet a beszélgetés alaposan lelohasztotta. Ámde Edith türelmetlen volt, két kézzel igyekezett falloszomat jobb belátásra bírni, nem sok eredménnyel. Akkor hanyatt fektetett, fölém hajolt, és a mellem közé csókolt melegen, puhán. Kellemes bizsergés járta át a testemet. Edith puha csókokkal ment centiméterekkel lejjebb és lejjebb, s én már is éreztem gyorsan növekvő gerjedelmemet. Hát még, amikor a szája megtalálta azt, amit végül is keresett! Gyöngéden harapdált, valami különös, kéjes kis mormogást hallatva közben, elmerült a játékban, mint aki ínycsók falatra lelt.

Csak nyöszörögni tudtam, két karom kinyúlva feszült meg a fejem fölött. Micsoda nő! Hirtelen megpróbáltam kissé megemelni felsőtestemet, kezemmel a hajába túrtam. Felhúzódkodott, s fennakadó szemmel ült bele a babába. Föl-le járt, tolatyúzott, egyre szaporább ritmusban, aprókat sikongatva. Fölnéztem gyönyörű testére, arcára. Különös átszellemültség sugárzott félig zárt szeméből.

Nyomakodtam, megemelttem, hogy még beljebből érezzem, s amennyire ebben a helyzetben lehetséges volt, magam is igyekeztem körkörös mozgással segíteni látható és érezhető gyönyörét.

Akkor a teste hirtelen hatalmasat rándult, és összegörcsölt. A következő pillanatban belőlem is kiszakadt minden, s jóleső fáradtsággal zuhantunk el egymás mellett.

Négy

Bent a szerkesztőségben odaadtam a kazettát az egyik beíró nőnek. Szerencsém volt, mert éppen Julie volt szabad, a legértelmesebb és leggyorsabb, aki szövegbevitel közben már egy kicsikét szerkeszti is az anyagot.

Amikor Cosette délután hazajött, mi már felöltözve fogadtuk Edith-tel, eltüntetve magunkról - amennyire ez lehetséges volt - a viharos délelőtti nyomait. Sikerült is a riportot egy óra alatt újra befejezni.

A kellemes kielégülés jóleső fáradtságát éreztem combomban, ágyékomban, gerincemben. És rettenetesen álmos voltam.

A folyosón összefutottam Yvonne-nal, kicsit gúnyos volt a tekintete, mint aki tudja, hogy visszamentem a tett színhelyére. Lehet, hogy tudta? Megérezte?

- Elkészültél? - kérdezte meglehetősen kétértelműen, legalábbis én annak éreztem.
- Most adtam le a nyers szöveget. A felvételek?
- Készen vannak a negatívak. Ne izgulj, igazán jók lesznek. Te választod ki?
- Majd rájuk nézek, de addig is add oda Doisneaux-nak... Én hazamegyek pihenni!
- Intettem, és siettem volna a lift felé, de Yvonne még megállított. - Csókoltat a barátnőm! Most ment el. Szívesen találkozott volna veled. Azt mondta, csinos fiú vagy...

- Öröm hallani - feleltem -, a végén még elbízom magam. Ő is tetszik nekem...

- Szombaton összejöhetek...

Ismét búcsút intettem. Úristen, hol van még a szombat? Messze, mint az ágyam is, amelybe bele akarok zuhanni minél hamarabb.

Siettem le az utcára. Örült gyorsan indultam el, alig vártam már, hogy otthon legyek.

Szerettem volna elkerülni Edwige-t. Ritkán történt meg tizenöt éves házasságunk során, hogy félreléptem, de nem vagyok persze abszolút monogám sem. Ha nagyrítkán tehát akadt valami kalandom, mindig lelkiismeret-furdalással vagy félelemmel keveredtem haza, többnyire éjszaka, s örültem, hogy a feleségem már alszik. Ugyanis mindig úgy éreztem, leolvasható az arcomról, a bőrömről, hogy éppen vétkeztem ellene. Most azonban fényes nappal volt még, pontosabban kora este, biztos volt, hogy Edwige már otthon van vagy éppen hazatérőben az áruházból.

Valóban igazam volt, alig percekkel utánam érkezett meg, csomagját a konyhában lepakolva, vidáman üdvözölt:

- Szervusz, szívem, ugye hamar jöttem ma?
- Meglepően - mondtam, és egy kicsit száraznak találtam a hangomat.
- Mi újság? Merre jártál?
- Befejeztem a tegnapi riportot azzal a csodagyerekkel Flinsben...

Edwige levette a kabátkáját, kisietett a konyhába, onnan szólt vissza hozzám:

- Milyen volt?

- Fantasztikus - feleltem, és most nagyon örültem, hogy nem lát át a falon. Éreztem ugyanis, hogy belepirulok a válaszómba, mert persze Edith egyenesen barna testét láttam azonnal magam előtt.

- Készíték valami finomat - mondta Edwige.

Töltöttem magamnak egy kis konyakot, és leültem a dohányzó asztalhoz, a tévé elé. Valami természetfilm ment éppen az ötösön, levettem a hangot, csak a képet néztem. Rövid ideig azt is, mert lecsukódott a szemem.

Egy-két percet bóbiskolhattam, az is lehet, hogy aludtam is ülve egy negyedórát. Edwige hangjára rezzentem fel.

- Gyere, szívem, kész a vacsora!

Feltápáskodtam, kikóvályogtam az étkezőbe. Valószínűleg mégis hosszabb ideig aludhattam odabent - vagy Edwige dolgozott boszorkányos gyorsasággal -, mert pompás hidegtálak sorakoztak a váratlanul szépen, majdnem ünnepélyesen megterített asztalon.

- Hát ez? - bámultam értetlenül a feleségemre.

- Semmi... Ma ilyen hangulatom van, mert a meteorológiai jelentés szerint holnaptól itt a tavasz. Ennyi az egész.

Leültem.

- Miket beszélsz?

- Igazat, te is láthatod. Ma már nem esett, s magam is érzem, hogy holnaptól melegszik az idő. És valahogy olyan jól sikerült a mai napom. A tied nem?

Nem válaszoltam, leszegett fejjel néztem a garnélarákok, csigák, zöltségek közé. A kedvenc ételem a tenger gyümölcseiből összerakott zöltségsaláta, főleg az apró rákokért rajongok gyerekkorom óta iszonyatosan.

Néhány falat után Edwige félédes, finom fehérbort töltött, s ettől ernyedtséem eltűnt, ismét frissnek, erősnek éreztem magam.

- Ízlik?

- Hajjaj!

- A kedvedben akartam járni - mondta Edwige, és különös tűz csillant meg a szemében. - Ne haragudj, hogy olyan elutasító voltam tegnap.

Úristen, ijedtem meg, ma szeretkezni akar velem a feleségem! Valóban megijedtem, nemcsak a viharos délelőtt várható negatív következményei miatt, hiszen mondom, úgy éreztem, azért már visszaszállt belém némi erő. Inkább ízléstelennek és tapintatlan dolognak éreztem, hogy egy titkos kiruccanás után - mint valami orgián - most vele is ágyba feküdjek. Ugyanakkor már e szokatlan gondolattól is valami bizsergető köd ülte meg agyamat, s éreztem, hogy férfiasságom is megmoccan azonnal.

Edwige nyilván észrevette kedvező hangulatváltozásomat, s fölkelte,

- Megyek, letusolok.

Ahogy ellibbent előttem, gyöngéden megsimogatram a karját:

- Siess! - suttogtam.

Gyorsan töltöttem magamnak még egy pohár bort. Egy hajtásra megittam, aztán vetkőzni kezdtem.

Mikor Edwige meztelenül kijött a fürdőszobából, már eloltottam a villanyt. Megfogtam a karját, óvatosan az ölembe húztam. Az utcai lámpa fénye megvilágította az ölét, gyönyörű fekete bozontját. Már elfelejtettem a délelőttöt, középső ujjammal a combjai közé nyúltam. Edwige kéjesen felsóhajtott, a számra tapadt, és megharapta a nyelvemet. Óvatosan lefektettem, és szétnyitva combjait, arcomat közéjük fektettem.

Edwige magához húzta a fejem. Gyöngéd csókot leheltem szeméremajkára. Edwige belezuhant a kézbe, ott lenn az a vágott virág ujjongott, hullatta szirmai^{*}. Feljebb kúsztam a testén, körbecsókoltam a köldöke táját, majd a mellét kezdtem a nyelvemmel körbetapogatni. Edwige megfogta a nemi szervemet, és lassan, simogatóan magába igazította.

- Ne siess! - suttogta, s persze nem tudhatta, milyen fölösleges most kinyilvánítania ezt az óhaját, ilyen kimerítő délelőtt után. Kiruccanásom hihetetlenül jó szolgálatot tett a feleségemnek, míg én hosszú idő után, hatalmas munkát végezve végül elhajóztam, ő legalább négyszer eljutott a csúcsra. Szeme fennakadt, apró nyöszörgésekkel merült el az élvezet hullámos habjai között.

---

* Nyilvánvaló utalás Simoné de Beauvoir A mandarinok című regényének egy szerelmi jelenetére. (A ford.)

Persze, az aktus után azonnal kijózanodtam. Lehetetlen alak vagyok, szégyenkeztem, elég egy pucér női testet vagy fedetlen melleket látni, s már el is veszítem minden emberi tartásomat. Eddig nem tartoztam a „röptében a legyet” típusú férfiak közé, s most sem annyira a félrelépésem ténye zavart (bár némileg az is), sokkal inkább az, hogy ugyanazon a napon, alig pár óra különbséggel a feleségemmel is szeretkezzek, ezt nagyon-nagyon ízléstelennek éreztem, valóban szégyellni valónak.

És - be kell vallanom - ugyanakkor roppant izgatónak is. Mintha most, negyven felett, kizökkenve szolid polgári világomból, hirtelen megkóstoltam volna a playboyok titkon kissé irigyelt életét. Egyetlen napon két partner - ez már valami, akkor is, ha az egyik a tulajdon feleségem.

Edwige kikászálódott az ágyból, hogy megmossa magát. Utána néztem, s megállapítottam, hogy közel a negyvenhez, a melle csöppet sem puhult meg, a két gyerek ellenére sem.

Aztán Valentine-re és Anne-ra, Londonban tanuló gyerekeimre gondoltam, s ekkor még egy kicsit szégyelltem magam.

Mikor Edwige visszajött a fürdőszobából, szinte bocsánatkérően megsimogattam, s úgy zuhantam álomba, hogy tenyeremet a mellén felejtettem.

Most, most békésen tűrte ezt is.

Öt

Jó napot! - nyitottam ki a párnázott ajtót. Kollégáim jelentős pillantásokat vetettek rám. Megálltam az ajtóban, vártam, mi lesz ebből. Charlotte szólalt meg. Kíváncsian kérdezte:

- Ki az a szexbomba, aki bent vár rád?

- Rám? - csodálkoztam.

- Már jó fél órája... Mondtuk neki, nem is biztos, hogy bejössz ma, de ő, úgy látszik, végtelenül türelmes. Azt mondta, biztos benne, hogy te hamarosan itt leszel...

Besiettem a szobámba, s nem is csodálkoztam, hogy Edith ül a sarokban, a dohányzóasztal mellett.

- Ezt is megérezted - mondtam neki -, pedig arról volt szó, hogy ma csak estefelé ugrom be megnézni a szöveget.

- Már tudhatod, hogy mindent megérezek előre...

- Nemcsak tudom, kezdek hinni is benne.

Gyöngéden megcsókoltam a száját, és leültem a monitor elé. Bekapcsoltam a számítógépet.

- A riportra vagy kíváncsi?

- Is... Meg arra, hogy nem volt-e valami problémád otthon.

- Komolyan beszélsz? Hiszen megérezted volna, ha van!

- Úgy gondolom, magadban bocsánatot kértél a feleségedtől, de ő erről persze nem tud semmit.

- Nyertél - mondtam, s eszembe jutott az este. - Gyere, ülj mellém, húzd ide a széket, megmutatom a riportot.

Edith az asztalomhoz húzta a görgős ülökét. Bepötyögtem a jelszót, és elindítottam a programot. A gépírói állományból lehívtam a Paranő fájlnevű szöveget. Rákattintottam az egérrel, s a következő pillanatban ott villogott a fehér háttéren a magnós beszélgetés teljes, még úgyszólván fésületlen szövege.

- Láttál már ilyesmit?

- Nem - rázta meg gyönyörű haját. Borzasztó izgató volt, a melle még így, ruhán keresztül is ínycsiklandóan meredezett. Jópofa...

- Ez itt a nyers szöveg, látod? - kezdtem magyarázni eléggé tudálékosan. - Most fogom majd megszerkeszteni. Fölmegyek a kurzorral a kezdő sorhoz, így... És most átirom mindazt, ami nem pontos, nem szabatos...

Villámgyorsán javítani kezdtem a szöveget, s nem tagadom, élveztem, hogy Edith lenyűgözve figyeli a munkámat. Kilencvenöt sornyira zsugorítottam össze a beszélgetést, majd bepötyögtem a felcímet és a főcímet is.

- Most még leadnek kiveszek valami érdekességet a szövegből... Mondjuk ezt a mondatot, ez jó lesz... Kész! - mondtam elégedetten. - Most már tovább küldhetem az ügyelethes szerkesztőnek.

Edith előre hajolt, megsimogatta a combomat.

- Biztos?

- Persze, holtbiztos. Miért?

- Mert valahol az elején azt írtad, hogy Cosette gyönyörű nővére társaságában ült le veled beszélgetni.

- Igen, azt... - csodálkoztam. Edith igézően nézett a szemembe.

- Én meg nem akarom, hogy ez benne maradjon... Nem akarok szerepelni a riportodban. Azt hiszem, eltűntettem...

Döbbsen néztem rá. A Home gombbal visszaugrottam a szöveg elejére. Azt olvastam ott: Cosette leült velem beszélgetni. A nővéréről sehol nincs szó. Csak

hápgogni tudtam, ez már a riportokon edzett lelkemnek is sok volt.

- Te... te igazi boszorkány vagy!

Nem fordultam el munka közben egyetlen pillanatig sem, nem hagytam abba a szerkesztést, nem nyúlhatott a géphez titokban... Mon Dieu, ehhez az asszonyhoz képest Úri Geller és Jean Pierre Girard* közönséges, harmadosztályú amatőr bűvészek! Vajon hogy csinálta? Elképedten néztem ártatlanul csillogó szemébe, s mintha most fölfedeztem volna a mélyén valami nem evilági, furcsa kis fényt.

- Hogy csináltad?

- Sehogy. Akartam, és kész...

- Mondd - ráncoltam össze a homlokom -, miért a kishúgodról írok én? Egyre inkább hiszem, hogy rólad kellene...

- Tudod - kicsit megnyalta a szája szélét és én eme egészen apró gesztustól valósággal izgalomba jöttem, talán mert ezt akarta -, tudod, a húgomnak nagyobb szüksége van a nyilvánosságra...

- Nem értem.

- Mert én nem fogom tudni fölnevelni őt. - Közbe akartam szólni, de leintett. Azt akarom, hogy ismerjék a nevét, a különös képességeit, mert ha tudnak róla, talán lesz valaki, aki a gondjaiba veszi.

- Ostobaságokat beszélsz, Edith... Szép vagy és fiatal!

- Viszont látom a jövőmet, erről ne feledkezz meg!

Olyan vidáman, gondtalanul vágta rá, mintha arról beszélne, hogy valami nagyszabású pezsgős vacsorára készül.

Egyszerűen bosszantott a téma. Rágyújtottam.

- Ide figyelj, kedvesem! Ezek szerint magadra gondoltál, amikor halált jósoltál a tenyeremből?

- Nem... Hidd el, hogy nem... Az a látomásom másról szólt.

Most már végképp nem értettem semmit. Töprengve fújtam a füstöt a semmibe. Edith gyöngéden az arcomhoz dugta a fejét.

- Eljössz hozzám reggel? Egyedül leszek. Azonnal fölforrt a vérem. Hiába jutott eszembe a feleségem, nem tudtam volna nemet mondani.

- Nagyon akarsz? - búgtam szerelmesen.

Edith nem vette át a stílusomat. Határozottan, természetes hangon válaszolt:

- Szeretnék még egyszer, utoljára szeretkezni veled.

- Hogyhogy utoljára?

- Így kell alakulnia...

Most már mindent elhittem neki.

- És ha én nem akarom, hogy így alakuljon?

- Nincs beleszólásod a dolgok alakulásába, mint ahogy nekem sincs... Én csak intermezzo voltam az életemben, kedves. Beletolakodtam egy éppen alakuló kapcsolatba, s örülök, hogy sikerült megelőznöm valakit. De csak ennyi az én szerepem...

Bambán pislogtam rá, nem értettem az egészet. Úgy beszélt, mintha Veráról is tudna. Vagy csak belemagyarázom a szavaiba? Edith fölkel, én is megálltam előtte. Átöleltem a derekát, fölemelte szétnyitott száját s az enyémhez tapasztotta. Teste megfeszült, külön-külön éreztem minden porcikáját, amint hozzám tapadt. Nem eresztett el, olyan mohón szívott az ajkamba, mintha soha többé nem akarna elválni.

- Akkor holnap - súgta azután. - És olyan jó lesz neked, amelyet még soha nem éreztél, ígérem!

---

* A hetvenes-nyolcvanas évek magyar származású izraeli és szenzációs francia parafenoménjei (A ford.)

Utána néztem. Olyan járása volt, hogy még a kankutyák is nyüsztettek volna utána.

Alig lépett ki az ajtón, két drága kolleginám már ott zsibongott az íróasztalom körül.

Pokoli kíváncsiak voltak.

- Hol csípted fel, Pierre? Ez a nő tényleg szuper...

- Megvolt már? Vagy csak tervezed?

- Ilyen mázlis palit, amilyen te vagy, Pierre, még nem is láttam - mondta Charlotte.

- Ez a nő egy szexbomba!

- A nő a mázlista - replikázott Anetté. Mi öt éve itt vagyunk vele, és sehol semmi...

- Jól van, lányok - ocsúdtam kábulatomból -, akkor ma este a tiétek lesznek. Összehozunk egy jó ki grupi-partyt...

Ez a stílus ment nálunk mindig, ezért irigykedtek ránk a többi rovatnál. De ebben is Doisneaux volt a szupersztár. Pokoli jól vezette a rovatot, az ember nem is értette, vajon mikor dolgozik, hiszen megállás nélkül hülyéskedett.

- Na, azért kettőnkől megijednél egy kicsit...

- Szó, ami szó... Vagy amikor lehúznám rólatok a bugyit, röhögni kezdenék a szitutól.

Életünk jó részét együtt töltöttük, többet voltunk egymással, mint otthon.

Azért elgondolkodtatott a játék. Mind a kettő igazán jó nő, mégsem jutott soha eszembe, hogy megpróbálkozzak valamelyikükkel. Persze, túlságosan is baráti volt a kapcsolatunk, hosszú évek óta.

Doisneaux, a főnökünk kicsit másfajta fickó. Azt hiszem, neki volt egy kis kalandja korábban Charlotte-tal. Doisneaux nem hagy ki semmit, és azt hiszem, Charlotte sem.

Alighogy mindent végiggondoltam, belépett az ajtón Doisneaux, kezében kiprintelt szöveg.

- Hű, ez a vörös... - mondta ő is csettintve. - Csak nem nálad volt, Faux? A folyosón láttam.

- De igen, tudod, ő a nővére Cosettenek, annak a különös képességű kislánynak...

- A szentségit! ü kiáltott föl őszintén. Hogy miért nem én mentem ki inkább riportra...!

- Mert én írni is tudok - vágtam rá. Ezért nem vagy te riporters, csak szerkesztő.

- Azért lettem szerkesztő, hogy legyen, aki kijavítja a hülyeségeidet. - Doisneaux kissé bosszankodva bevonult a szobájába, és leült az íróasztalhoz. - Na, gyere be, olvassuk el együtt! - kiáltott vissza. - Egész jó...

Utána mentem, leültem az íróasztala elé, a karosszékbe.

- Kipróbáltad? ü nézett rám, baljában lóbálva szemüvegét. Olvasásnál mindig levette.

- A vörös nőt? - Kicsit zavarba jöttem.

- Hülye. A kislányt... Fantasztikus dolgokat írtál róla. Nem hazugság? Ellenőrizted?

- Persze. Csináltam vele néhány kísérletet, kontrollképpen... Majd nézd meg Yvonne fotóit.

- Például?

- Például azt akarta, hogy düljön fel az asztalra tett magnóm. Nézte, nézte, és a diktafon egyszer csak felborult...

Doisneaux fölvette a szemüvegét, és rám pillantott.

- És ezt miért nem írtad bele?

- Szerinted elhinnék?
- A többit se fogják... Emlékezz az öreg parasztfenoménedre... ü Szellemes szójátékkal csak így nevezte az eset óta André Mauritint.
- És képzeld, a nővére is... Doisneaux megrángatta a szakállát.
- Mi van a nővérével?
- Talán még nagyobb parafenomén. Megzavarta a számítógépet, amikor itt járt. Képzeld, ült mellettem, nézte a szöveget, és átalakította. Pusztán az akaratával, telepatikus úton...
- Na, menj a fenébe, Pierre...!

Hat

Persze másnap már reggel hétkor talpon voltam. Edwige csodálkozva nézett rám. Ő még az ágyban feküdt, mókásan szétaludta a frizuráját.

- Hát te?

- Riportra megyek. Egy óra múlva Flinsben kell lennem.

Már meg is bántam, hogy kimondtam. Nehogy végül még gyanút fogjon!

- Tegnapelőtt nem ott voltál?

Na tessék! Alig tudtam leplezni zavaromat.

- Vissza kell mennem, mert az anyag egy része letörlődött a szalagról.

- Az meg hogy lehetséges?

- A kislány tette... Játékból... Vagy képességeinek bizonyításaként...

Akaratátvitel...

Edwige ásított.

- Te a végén még komolyan elhiszed azokat a marhaságokat, amiket írogatsz a szennylapodban.

A feleségem olyan sült materialista, hogy régebben még a kommunista párttal is kacérkodott. Neveltetése vallásos, ezért némileg prűd, de hite nincsen. Az ezoterikus témákat szinte elhessegeti magától. A fal felé fordult, és aludt tovább. Vagy legalábbis úgy csinált.

Megkönnyebbülten öltözködtem, aztán veszett iramban hajtottam ki Flinsbe.

Edith az ajtóban szájon csókolt, de olyan hosszan és mohón, hogy beleborzongtam.

- Gyere! - Valósággal behúzott a lakásba. Átölelt, melle a testemhez ért. - Vártalak...

Csók közben bal kezemmel a tarkóját cirógattam, sötétvörös haja sima volt, mint a bársony.

- Iszol reggel pezsgőt? - kérdezte, gyöngéden eltolva magától.

- A legpompásabb reggeli ü nevettem fel. - Mindig pezsgővel kellene kezdeni a napot.

Kisietett a konyhába. Utána lopóztam. Amíg a dugóval bíbelődött, megcirógattam a mellét a vékony kék köntösön keresztül. Éreztem, hogy bimbói összerándulnak az ujjaim alatt. Edith kitöltötte a pezsgőt, koccintás közben érzéken a szemembe nézett. Egy korty után letettem a poharat, az ajkára tapadtam, nyelvünk összekeverte a szánkban tartott, bizsergető italt. A korty pezsgő ereje szinte megsokszorozódott, valósággal csípte a nyelvem hegyét.

Átvonszoltam Edith-et a heverőhöz, kinyitottam a köntösét. Leültem a fekhely szélére, magamhoz húztam. Furcsa kis bugyi volt rajta, elől teljesen kivágott, gyönyörű vörös bozontja farkasszemet nézett velem.

- Hű, ez aztán ravasz kompozíció - ujjongtam fel, és forró csókokat leheltem a puncijára. - Köszöntelek, kis luk, ó, tündén résem, Te combok közt tündöklő pici lék...* szavaltam áhítattal. - Edith mosolyogva nézett le rám. Gyöngéden lehúztam a különös nadrágocskát, nedves.vulvája körülölelte az ujjamat Edith lehámozta magáról a szétterült köntöst, gyönyörű két melle előre meredt. Magamra húztam, a köldökét, a hasát csókolgattam mind örültebben. Hirtelen felujjongott, szinte hanyatt lőkött az ágyon. Valami különös boszorkányos tűz villant fel a szemében. ő igazított magába, olyan türelmetlenül, hogy féltem, azonnal elmegyek. De sikerült visszatartanom magam, egy pillanatra hátrahúзва a csípőmet, amennyire csak e meghódított rabszolga-helyzetben lehetséges volt. Úgy harapott a számba, hogy szinte fáj.

---

* Pierre de Ronsard: Szonettek. (Timár György fordítása)

Sikamlóssá vált körülöttem, nyelvét picit kidugva élvezett, félig hunyt szemekkel.

- De jó vagy, istenem, de jó vagy, beléd pusztulok ü ziháltam észvesztetten. Edith hirtelen megfeszült, aztán összeszorított. A magam testével emeltem följebb az ő testét, ritmikus hullámzással segítettük egymást a mennyei gyönyörök útján. Köddé vált előttem minden, s valami fájdalmas-boldog kielégüléssel szétrobbant körülöttem a világ. - Úristen - lihegtem még, és karjaim hátracsapva elnyúltam a heverőn.

Talán aludtam is egy keveset, Edith forró arcával a mellemen, nem tudom biztosan. Amikor magamhoz tértem a kábulatomból, ő már az ágy szélén ült.

Sírt. Gyönyörű haja szétterült a vállán, háta meg-megrázkódott.

Megpróbáltam megvigasztalni, megcirógatni a haját, a hátát. Elhúzódott.

- Mi történt? baj van? ü kérdeztem ügyetlenül, félszegen.

Megrázta a fejét.

- Semmi, semmi... - Könnyes szemmel, lassan hátrafordult. - Most öltözz fel, és menj el. Kérlek!

Tanácsstalanul néztem rá, valami magyarázatot várva. Hiába.

- Öltözz, Pierre...

Fölültem, a szék karfájáról áthúztam a nadrágomat.

- Edith, drágám, mi ütött beléd? Tompán kongott a hangja.

- Le akartalak venni a lábadról Cosette érdekében... De túlságosan jó volt veled.

- Bolond vagy - mondtam. - Cosetteről már úgyis megírtam mindent. Mit tehetek még az érdekében?

Megfogta a karom, a szemembe nézett.

- Ne haragudj rám, és próbálj megérteni... Én már nem sokáig élek...

Valami túlvilági volt a hangjában. Megijesztett. Szótlanul ültem mellette, néztem egyenletesen le barnult, szép fiatal testét. Olyan volt, mint egy egészséges nemes vad, s most mégis el kellett hinnem, amit mond.

- Öltözz már ü sziszegte türelmetlenül. Szótlanul húztam magamra a ruháimat.

Edith kikísért.

- Majdnem beléd szerettem - mondta rekedten. - Ezt most nem szabad. Szeretném, ha figyelnél majd Cosette-re... Majd akkor. Megígéred?

- Persze - mondtam bizonytalanul.

- A húgomra nem marad más, mint ez az otthon, meg ez a különleges képessége. Én azt szeretném, ha hasznosan tudná kamatoztatni. Például ha gyógyító lenne belőle.

Bólintottam.

- Még gyerek. Most nem lenne szabad megzavarni.

- Nem zavarná meg, hidd el. Én jól ismerem őt... Mikor jelenik meg az írás?

- Ha semmi nem jön közbe, akkor holnap reggel.

- Akkor holnap megindul az érdeklődés... Tudsz neki segíteni?

- Miben?

- Például kellene neki egy mester, akivel gyakorolni tudna.

Álltunk az ajtóban, Edith összehúzta magán a köntösét.

- Dehát mit?

- Mindent, ami rejtve megvan benne. Telepátiát, clairvoyance-t, szuggesztiót...

- Hogy ebből éljen majd, ha már te... Elharaptam a kérdés végét.

- Állítólag Úri Geller is milliomos lett. Segíted majd?

- Ismerek egy kínait, aki a qui gong legnagyobb mestere Párizsban... Vele összehozhatom, mert kétszer is írtam róla. És szerintem jó lenne, ha téged is megvizsgálna, mert egészen kiváló gyógyász...

- Késő - mondta Edith, és szomorúan mosolygott. - Minden jót, Pierre...

- Mikor láthatlak? - nyújtottam vissza a kezem.

- Engem már soha - mondta szinte derűsen. - És ne haragudj, hogy elcsábítottalak.
Á'Dieu!

Hét

Délután megint eleredt az eső, a kocsim lerobbant, pokoli ideges voltam. Dolgom akadt a városban, metróval mentem be a Quartier Latinbe. Amíg az állomásról a rue Dauphine-ig értem, bőrig áztam.

Egy kis kávézóban Bayard várt, egy délutáni bulvárlap szerkesztője, aki már hónapok óta csábítgatott, hogy menjek át hozzájuk dolgozni. Bármilyen kecsesítő volt is az ajánlata, nemet mondtam. Bayard egyszerűen nem tudta megérteni, hogy nem minden a pénz, ilyen kellemes csapatot nem szívesen hagyott az ember négy-ötezer frankért.

Olyan erőszakos volt, hogy majdnem összevesztünk. Végül, hogy lerázzam, azt mondtam, amíg a parafenoménéről szóló sorozatot be nem fejezem, nem tárgyalok. Ha fél év múlva sem gondolja meg magát, és még mindig érvényes az ajánlata, esetleg újra leülhetünk megbeszélni a dolgot.

Ezzel otthagytam. Bayard tátott szájjal bámult utánam. Azt hiszem, hülyének tartott.

Kint még mindig esett. Ránéztem az órára, fél öt elmúlt, még haza kell mennem átöltözni, Yvonne hatra vár. Gyorsan leállítottam egy taxit, bemondtam a címet, s amíg a pilótám (meg kell hagyni, káprázatos helyismerettel) a dugóveszélyes helyeket kerülgette (ami nem könnyű, hiszen egész Párizs dugóveszélyes már), egy kicsit elbóbiskoltam. Ez már évek óta a reflexemmé vált, így nem kell nagyhangú taxisokkal locsognom fociról, politikáról, a Szovjetunió támadó szándékáról meg arról, barom-e le Pain vagy zseniális demagóg.

Otthon gyorsan letusoltam. Volt egy olyan pillanatom is, míg álltam a frissítő víz alatt, amikor azt éreztem, itthon kéne maradni. De mindjárt eszembe jutott, hogy Vera Pfleger is ott lesz a bulin.

Telefonon taxit rendeltem, aztán megborotválkoztam, és felöltöztem. Az órára pillantottam. Úristen, a többiek már legalább egy órája együtt vannak, nyilván alaposan feltöltődve már piával, hiába igyekszem, nem is tudom majd utolérni a hangulatukat. Az én hangulatom Edith váratlan búcsúja miatt amúgyis mélyponton volt.

Most aztán végképp elment a kedvem az egész vendégeskedéstől. Mégsem fordíthattam vissza a taxit, óriási sértődés lenne a dologból s joggal: Yvonne egész héten a születésnapjára készült, nyilván bedob minden apait-anyait. A férjét, Edwint ügyesen eltávolította, ámbar amúgyis sajátos házasságban él, Edwin - ha igaz - mindig az országot járja, mi hét év alatt egyetlenegyszer találkoztunk csak vele futólag.

Útközben eszembe jutott, hogy üres kézzel mégsem mehetek vendégségbe. Megállítottam a taxit, beugrottam egy szupermarketbe. Virágot vettem és egy egész karton pezsgőt.

Yvonne a város szélén lakott, nem messze a főútvonaltól, kertes mellékutcában. Kifizettem a pilótát, fölmarkoltam a csomagjaimat. Hatalmas tócsákat kellett kikerülnöm, míg a kertkapuhoz értem. Könyökkel nyomtam le a kilincset, szerencsére nyitva volt.

Fölsiettem a lépcsőn, leraktam a dobozt, hogy csöngetni tudjak. De nem kellett a gombhoz nyúlnom, Yvonne már nyitotta is az ajtót, mintha csakis az én jöttömet leste volna odabentről.

- Na végre! - ugrott a nyakamba. - Már azt hittem, el se jössz...
- Dolgoztam... Isten éltesen - feleltem, és átnyújtottam az ajándékot.
- Merci.... menj be - mutatott jobbra Yvonne.

Elsőnek Doisneaux-t láttam meg, a kereveten üldögélő nőket szórakoztatta,

kezében teli pohár pezsgő.

- Halló, Pierre... Mégis eljöttél?

- Hogyhogy mégis? Megígértem, nem? Fáradtnak, agyonnyúzottnak éreztem magam. Anette és Charlotte mögött, a kerevet tulszélén megláttam Verát. Mintha tekintetünk találkozásától egy kicsit zavarba jött volna.

Lehuppantan Charlotte mellé. Már spicces volt.

- Húha, drágám, ezek szerint tényleg alaposan elkéstem... Hiszen te percekben belül tökrészeg leszel, ahogy látom!

- Igyekeztem leinni magam, mert hamar el kell mennem...

- El? Pedig azt hittem, ma végre az enyém leszel...

Charlotte vette a lapot.

- Még van egy fél órám. Menjünk át a másik szobába? Vagy halasszuk inkább holnapra?

- Nem lehet, holnap ügyeletes vagyok.

- Nem baj - ivott Charlotte újabb pohárral -, majd bejövök és leteperlek az íróasztalodon.

- Segítek, hogy könnyebben boldogulj szólt bele Anette. Előre hajolt, ezért nem láthattam Vera arcát. Pedig órá voltam igazán kíváncsi.

Fölkeltem, az asztalhoz léptem. Yvonne gyönyörűen megterített, igazán szemkápráztató volt a sok hidegtál. Enni kezdtem, s csak most villant át az agyamon, hogy még ebédelni is elfelejtettem ma.

Doisneaux táncos léptekkel közeledett.

- Igyál, Pierre, mert lemaradtál...

- Kösz - vigyorogtam rá, és fölhajtottam egy pohár pezsgőt. Hirtelen ittam, azonnal a fejembe szállt és kellemesen elszongított.

Yvonne is bejött közben, és bekapcsolta a magnót.

- Miért nem táncoltok?

Doisneaux végigsimította összes szakállát, és fölrángatta a helyéről Verát. Hátradőlve figyeltem őket. Doisneaux mókásan táncolt, kamaszoknak való figurákat mutatott be, Vera legnagyobb mulatságára. Pezsgőt töltöttem, újabb és újabb pohárral.

- Vigyázz, Pierre, sok lesz - szólt rám Anette.

- Tant pis... Bánom is én! Doisneaux is azt mondta, nagyon le vagyok maradva. Gyere, táncoljunk...

Valami régi tangó szólt. Átöleltem Anette-et. Éreztem hatalmas, mégis kemény melleit a mellkasomon. Azt is, hogy nincs rajta melltartó.

Hirtelen valami zavarba ejtő vágyakozás buzgott fel bensőmből, de tudtam, Anette legfelsőbb röpke flörtre hajlandó, alapjában véve hűséges feleség. Különben is, hosszú évek óta barátok vagyunk. Ezért elnéztem a feje mellett, Vera tekintetét kerestem. Lesütötte a szemét.

Közben Charlotte kissé imbolygó léptekkel elindult, búcsút intve.

- Ne csalj meg nagyon! - mondtam neki még az ajtóban, aztán elballagtam újabb pohár pezsgőért. Megint fölhajtottam egy pohárral, vittem Anette-nek is, de ő már nem kért.

Úgy éreztem, ma be fogok rúgni.

Doisneaux közben váltott, most Yvonne-nal rock and rollozott. Kihasználtam a kedvező alkalmat, gyorsan fölhúztam a kanapéról az éppen lehuppanó Verát.

A rock közben csak nézni tudtuk egymást, de utána rögtön egy lassú, érzelmes szám következett, s Vera úgy hozzám tapadt, mintha mindig is összesimulásunk nagy pillanatára várt volna. Magamhoz szorítottam, s most már mit sem törődve a jelenlétükkel, megcsókoltam nyakán a szőke pihéket.

- Csak azért jöttem el, mert tudtam, hogy te is itt leszel ü sügtam a fülébe.
- Ehhez képest mostanáig eléggé keresztülnéztél rajtam - nézett rám ferdén.
- Ugyan! Csak felfokozott várakozásomat próbáltam leplezni hamis közönyömmel.

Vera megkereste a számat, nyelvét mélyen beletúrta. Lila köd ült az agyamra, úgy kívántam, hogy szinte beleőrültem.

Kitáncoltattam az előszobába, hogy ne zavarjanak. Már nem is figyeltük a zenét, vesztetten harapdáltuk egymást.

Egyszer csak valaki kopogtatott a vállaamon. Doisneaux lejtett ki két pohár pezsgővel. Elvettük tőle a poharakat, felhajtottuk az italt. Azután intettem a főnökömnek, hogy menjen vissza, szeretnénk magunkra maradni. Tapintatlanul oldalba bökött, de aztán tapintatosan visszavonult. Letettük az üres poharakat, és ismét összeborultunk.

Akkor már nem tudtam gondolkodni. Mit sem törődve a társasággal, átvonszoltam Verát a barátnője hálósobájába. Ágyékomba éles fájdalom költözött. Ledobtam az asszonyt a hatalmas dupla fekvőhelyre, s vad csókok közepette gombolni kezdtem a blúzáat.

Mellé térdeltem, kibomló szép mellét csókolgattam, míg jobb kezem becsúszott a szoknyája, majd parányi nadrágocskája alá. Soha ilyen lázas forróságot nem éreztem még, vulvája szinté égette a kezem. Vera a vállamba csókolt, én lassan megpróbáltam lehúzni róla a culotte-ját, és ekkor...

Ekkor váratlanul fölkiattant a villany. Fölpattantam, mint a rajtakapott betörő.

Yvonne állta fejem fölött, a szekrénynél. Pokoli nyugalommal, egyáltalán nem zavartatva magát a látványtól.

- Csak egy kicsit várjatok még, amíg adok nektek egy lepedőt...

- A gondos háziasszony a legnehezebb helyzetekben is ura a családi ágynak mondtam bosszús-gúnyosan, mert nagyon idegesített, hogy megzavart.

Yvonne nem válaszolt, a szekrényből elővett egy lepedőt Vera is föltápáskodott, segített Yvonne-nak leteríteni az ágyat. Aztán fotós kolléganőm lekapcsolta a villanyt, és ránc csukta az ajtót.

Vera ismét végigfeküdt az ágyon.

- Gyere, petit chéri... Gyere vissza már! Mentem volna én, hogyisne mentem volna, hiszen elképesztően kívántam ezt a szőke asszonyt. Pontosabban: kívánta elborult agyam. Am testem szokott működését megzavarta Yvonne váratlan betoppanása.

Csupán reménykedve az újrakezdésben, ernyedten kínlódtam a pompás női test fölött. A lélek kész, ámde a test erőtlén ü villantak agyamba a biblikus szavak, s attól a gondolattól, hogy netán életemben először fölsülhetek, még inkább tehetetlenné váltam.

- Úgy látszik, túl sokat ittam - motyogtam szégyenkezve. Lejjebb kúsztam, hosszú combjai közé. - De ne félj, azért segítek neked...

Széttártam övét, s nyelvemet beleillesztettem selymes szőke szőrrel borított puncijába. Vera összerándult, átadta magát a váratlan gyönyörnek, halk kis nyögésekkel nyugtázva játékomat. Ebben a pillanatban eltávozott zavart félszégességem, s már ismét a régi voltam. Ráfordultam, hogy ő is megtalálja szájával péniszemet. Mohón szívogatta, feje szinte lecsuklott az ágyon kívülre. Aztán egy pillanatra szétváltunk, a combjai közé térdeltem, majd belé hatolva hasára feküdtem, lábával átkulcsolta a faromat.

- Ó, c' est magnifique! - sikított fel, s ellentétes mozgásba kapcsolt. - Még... még... Úgy... Te drága...

- Csodálatos vagy - őrlöngtem én is, ölének forrósága körém tapadt. Ilyent még nem éreztem soha. Egyszerre élveztünk el, mint összeszokott, régi szeretők.

Ott maradtam mellette, a száját csókolgattam, majd elnyúltam kimerülten, karomat a nyaka alá csúsztatva.

- Amikor először megláttalak - suttogta Vera -, már tudtam, hogy lefekszem veled.

- Amikor először megláttalak, már tudtam, hogy kellesz nekem - feleltem aléltan. Valami különleges, nem evilági vágyakozás áradt akkor is ebből az asszonyból. Furcsa, enyhén idegenes kiejtése még inkább megpiszkálta fantáziámat. S csak most, Yvonne ágyában elnyúlva gondoltam arra, hogy talán azért feküdtem le Edith-tel, mert akkor is Verát, igen, Verát kívántam... Ostobaság, gondoltam azután rögvess, mindkettőre szükségem volt, a párduc vad tüzére éppúgy, mint a macska lágy dorombolására.

Megcirógattam a két melle között.

- Itthagylak egy kicsit - súgtam -, letusolok. Jó?

- Menj, de siess vissza - mosolygott rám aléltan.

Kotorászni kezdtem a sötétben.

- Mit keresel?

- Az alsómat... Megvan! - Fölhúztam. Tudod, Anette tisztességes asszony, úrinő... Mégsem mutatkozhatok előtte teljesen pucéran. - Most éreztem, hogy az ital változatlanul dolgozik még bennem. Márpedig át kell vonulnom a másik szobán.

Vera halkán kuncogott. Azt hittem, a szavaimon derül.

Fölkeltem, kinyitottam az ajtót, s álmélkodva láttam meg a kereveten a csupasz Yvonne-t, az ugyancsak meztelen Doisneaux-val.

Szinte földbe gyökerezett a lábam.

ü Bo... bocsánat - mondtam félszegen. - Csak tusolni megyek...

Doisneaux fölnevetett, s mintha ott se lennék, belemerült újra Yvonne-ba.

Kitámolyogtam a fürdőszobába, s csak a tus alatt kezdtem igazán ocsúdni kábulatomból. Ezek szerint Anette tudott Yvonne és Jacques kapcsolatáról, azt meg könnyen észrevehette, hogy én mire készülődöm Verával, így hát tapintatosan lelépett.

De vajon én miért nem vettem észre soha, hogy ezek között van valami? Doisneaux igazán nem volt túlságosan diszkrét a nőügyeit illetően, de Yvonne-ról soha még csak egy gyöngéd célzást sem tett. Szinte érthetetlen a dolog...

Kiszálltam a kádból, megtörülköztem, de már nem öltöztem vissza, még alsóra sem. Benyitottam a nappaliba. Már Vera is ott volt velük, s ő is anyaszült meztelenül. Doisneaux pezsgőt töltött.

- Szervusz, Pierre! - kurjantott fel derűsen. - Hogy vagy?

- Most már nagyon jól - feleltem őszintén, és magamhoz húztam Verát. - Igyál, kedvesem.

Vera fölemelte a poharat, ivott, majd ismét úgy csókolt szájon, hogy közben átlökte a nyelvemre a jeges pezsgőt. Gerincborzongató érzés volt.

- Gyere - mondtam ködbe vészett tekintettel, s már vonszoltam volna a hálószoza felé, de Yvonne megállított.

- Várjatok! Most a miénk lesz a nagy ágy... Osszuk meg igazságosan a kényelmet!

- Rendben van - mondtam.

Doisneaux fölpattant, de még jól megnézte Vera sudár testét.

- Hm... Éjfél után cserélünk - mondta vidáman, s hellót intve sietett Yvonne után.

Megfogtam Vera kezét, magamhoz húztam a lepedőre.

- Akarsz cserélni? Megrázta a fejét.

- Nem... Én veled... csak veled akarok szeretkezni. Te is?

- Én is csak veled...

Hanyatt feküdtem, s magamra húztam. Rám ült, megfogta dárdámat, és a nagyjakk közé húzta, föl-le mozgatva cirógatta vele magát, de még nem eresztett beljebb. Kissé megemelkedtem, erre Vera felsóhajtott, s most hirtelen magába csúsztatta egyre vaskosabbá hízó, lüktető tagom. Olyan táncba kezdett, hogy megfeszült a gerincem. Talán soha nem éreztem még ilyen különös gyönyört.

Hátrafesztette magát, teljesen befogadott.

- Ó, te drága, drága - suttogtam önfeledten. Két kezemmel nem nagy, de igazán formás mellét markolászom, ő pedig gügyögve beszélt valamit különös zeneiségű szláv anyanyelvén. Kochane, kochane... Kedvesem...

Izmos vaginájával szinte szívogatott, zöld szeme a sötétben is fölfénylett. Hirtelen felsikoltott, gerince ismét hátra feszült, egyszerre élveztünk el szinte őrvongve, vadállati visítással.

Aztán rám borult, forró szájával körbecsókolta a vállamat, a nyakamat.

- Fantasztikus egy nő vagy - pihegtem. ü Az életben soha nem éreztem még ilyet.

- Mert nagyon akartalak, ezt érezted, ezért volt neked is nagyon jó... Ugye, tudod?

- Persze, hogy tudom - pislogtam rá elnehezülő szemmel.

Szerettem volna elaludni mellette, úgy, hogy közben érezzem testét, beszívjam finom illatát. Ernyedten nyúltam el a keskeny kanapén, jóleső fáradtság árasztotta el egész testemet.

Vera azonban fölkelt mellőlem, s kisvártatva megint pezsgővel jött vissza.

- Sok lesz már - motyogtam, de azért fölhajtottam. El kellene búcsúzni, gondoltam, reggel ügyeletes vagyok. De ránéztem, és nem tudtam volna elmenni.

Lassan kinyílt az ajtó, Yvonne kukucskált be óvatosan, hogy jöhetnek-e. Doisneaux fürgén követte. Egyszerűen nem értettem, hogyan tud még mindig ilyen friss és ruganyos lenni. Legalább annyit ivott, mint én, sőt, ő korábban kezdte, mert hamarabb érkezett, s ugyanannyit lehetett ágyban is temperamentumos fotós barátnőnkkel, mint én a szőke Verával.

Ők is ittak, és Jacques megint alaposan megnézte Vera meztelen testét.

- Gyerekek - mondta nagyot nyelve -, már jóval elmúlt éjfél...

- És..? - néztem rá naivan én balek. Már azt hittem, talán haza akar menni. Arra gondoltam, a világvégén lakik, így is hajnal lesz már, mire hazaér, s ki tudja, hogyan magyarázza ki az éjszakát a felesége és szigorú anyósa előtt.

De nem, Doisneaux virgoncabb volt, mint kora este.

- Arról volt szó, hogy cserélünk... Csinos, igazán szexis csaj ez az Yvonne, mégis tiltakoztam. Először is - s most ezen az örült éjszakán is tudomásul kellettennem - alapjában monogám alkat vagyok. Röhej, de így van... Olyan harmonikus volt szerelmi csatározásunk Verával, hogy nem vágytam másra, azt pedig, hogy netán négyen együtt műveljünk valami életemben sosemvoltat, nagyon is távol állt ízlésvilágomtól.

Mégsem én mondtam ki a döntő szót, hanem Yvonne:

- Ugyan, szó se lehet róla! - csattant fel. S mert meglehetősen ittas és szédült voltam, egy picit zokon vettem a tiltakozását. Megsértődtem, mert felcsattanása bántotta hiúságomat.

- Nem, mi nem cserélünk - mondtam rekedten. Most már egyértelmű volt, hogy Doisneaux, ez a salle cochon komolyan gondolja a váltást. Magamhoz húztam Verát.

- Ha nem, hát nem - vont vájlat megkönnyebbülésemre Jacques, és az ölébe húzta Yvonne-t. Mekkora csibész ez! - ámultam, bár nem lepett meg igazán, ismertem már egy ideje.

Átfogtam Vera vállát, lágyan hozzádőltem. Ismét ittunk egy keveset, s ólomsúlyok kezdték lehúzni szempillámat.

Yvonne apró kis sikongatásai ébresztettek fel. Nem is sikongott, inkább nyávogott, mint egy kiscica. Rájuk meredtem. Maradék szemérmüket is levetve, egymásba csúsztak a széken, Yvonne széttárt combokkal vihancolt Doisneaux ölében. És Jacques röhögött! Igen, szabályosan röhögött, mint aki jópofa csínyet követett el. Kamaszos büszkeséggel röhögött. Az utcai lámpa fénye áttűzött a sötéten, s némileg megvilágította hullámlzó testük vonalát

Magam is meglepődtem, hogy e bizarr látványtól ismét feltámadok. Vera engedelmesen dőlt hozzám, selymes fanszőrzete közé keveredett az ujjam. Széttárta combjait, s matató kezemet megszorítva, középső ujjamat elhelyezte magában. Meredező férfiasságom a másik pár felé mutatott.

- Gyere velem - hördültem föl, s hirtelen magamhoz húztam Verát a másik szobába. A széles, valóban szerelemre gyártott s tervezett ágyra döntöttem eszeveszetten, s mellé pattantam.

Vera zihálva megfogta a vállam, a hátamra fordított, s a következő pillanatban már a szájában volt a vesszőm. Örjítő vadsággal harapdálta, már fáj a művelet, mégis jólesett. Aztán megfordult, és úgy feküdt rám, hogy széttárt combjai között az én szám, izzó nyelvem is ízlelhesse közben örült gyönyörének égető lángjait.

Már majdnem a csúcsra értem, amikor hirtelen és váratlanul elmozdult rólam. Visszafordult, hanyatt vetette magát az ágyon.

- Most gyere... gyere már! - De ez nem kérés, nem utasítás volt, hanem az utcára kihatóló veszett visítás. Belé hatoltam, csókolgattam a mellét, a nyakát, s olyan gyorsasággal élveztem el, mintha csak most kezdtük volna el ezt az örült éjszakát.

Soha nem láttam többé.

Nyolc

Hosszú hetekig úgy éltünk egymás mellett Edwige-zsel, mint két egynemű idegen. Ha csak tehettem, visszavonultam a dolgozószobámba. De szerencsére a feleségem sem akart tőlem semmit. Az íróasztalomnál ülve ki-kibámultam a félig nyitott ablakon, és a Verával töltött felejthetetlenül örült éjszakára próbáltam emlékezni. Ahogy teltek a napok, egyre jobban kívántam az együttlétet. Néha Edith is eszembe jutott, de utolsó találkozásunk egyre távolibbnak tűnt, gyönyörű testének képe lassan elhomályosodott.

Bent a szerkesztőségben gyakran nyaggattam Yvonne-t, szervezze már meg a találkozásunkat a barátnőjével, de ő ezt mindig elhárította. Majd - mondta -, majd hamarosan. És elmesélte, hogy Vera most nem ér rá, itt vannak a szülei Varsóból, állandóan velük kell lennie, s különben is a férje szörnyű féltékeny és borzasztóan gyanakvó mostanában.

Doisneaux - pedig tartottam tőle, mert néha bizony fölöslegesen locsog - hallgatott az örületes születésnap éjszakáról, persze jó oka is volt rá, nemigen szeretne volna közhírré tenni Yvonne-nal való kapcsolatát. Egyetlenegyszer volt egy bohóckodó célzása a csapat előtt. Nem tudom már, mi volt a téma, amiről eszébe jutott, de az ő szobájában hülyéskedtünk egy lapértekezlet után, kikapcsolódásképpen, a lányokkal együtt.

- Én emlékszem, hogy egyszer Pierre rámnézett, és ettől begerjedt... pedig nem is buzi!

És harsogva röhögött, szemembe pillantva élvezte meghökkenésemet.

- Igen, ez így volt - igyekeztem jópofát vágni a dologhoz -, a főnökünk kivételesen nem hazudik!

Amúgy az életem lassan-lassan visszatért a rendes, hagyományos kerékvágásba: dolgoztam, riportoztam, esténként gyakran elmentem Edwige elé az áruházhoz, otthon megbeszéltük a napot, aztán megvacsoráztunk, a feleségem leült a tévé elé és elaludt, én meg visszavonultam dolgozni. Egy könyvkiadó kért fel, gyűjtsen kötetbe paranormál riportjaimat, nagyon bízott a sikerben.

Így teltek a napok és a hetek, s én már beletörődtem abba, hogy azok a bolond szeretkezések egyszeri és megismételhetetlen ajándékai voltak a Teremtőnek, utolsó roham az ifjúság visszahódításáért, s most már szolid, otthonülő férjként, tiszta erkölcsű apaként fogom leélni hátralévő életemet.

És akkor egyszer csak megint történt valami.

Doisneaux Nizzába küldött, hogy tudósítsak egy kitűnő magyar festő, bizonyos Karácsonyi Tivadar kiállításáról, merthogy a pasas csupa transzcendens, ezoterikus témát fest, tehát köze van az én mostanában kialakított területemhez: Nem túl lelkesen vállaltam a megbízatást, őszintén szólva vajmi kevés érzékem van a képzőművészetekhez. Viszont a tavaszodó Azúrpart vonzott, felszálltam hát az esti expresszre, s másnap már a Promenade des Anglais-n sétáltam délelőtt.

Még nem volt zsúfoltság, mint nyáron, a tengeren csak néhány yacht szelte a vizet, a többi még az öblökben ringatózott, a fürdőzők sem igen merészkedtek ki a tengerre. Lementem a köves partra, ott néztem a hullámok kölykös játékát. Jó volt itt lenni, és legalább röpké időre nem gondolni semmire.

A vernisszázs délután négy órakor kezdődött. Előtte a szálloda éttermében ebédeltem, alig volt vendég. Elmélyülten boncolgattam a gyönyörűséges rákokat, amikor a mellettem levő asztalhoz zajos társaság telepedett le. Három férfi és négy nő lármázott valami rendkívül furcsa, semmihez sem hasonlítható, de érdekes nyelven. Először azt hittem, törökök, de amikor jobban megnéztem őket, már arra gondoltam,

hogy talán magyarok lehetnek inkább. Felszabadult jókedvvel intették magukhoz a pincért, s mert a társaság szemmel látható központja, egy kövér, szakállas úr egy árva szót sem beszélt a nyelvünkön, az egyik hölgyet, egy enyhe akcentussal beszélő asszonyt bízott meg a tolmácsolással.

Olyan üres volt az étterem, s ők annyira betöltötték, hogy nem lehetett nem figyelni rájuk.

A négy nő közül három - számomra - érdektelen volt. Egyikük kövérkés, vörösre festett babaarcú, nem az esetem. Kettő kimondottan aszott, vénkisasszonyos... De a negyedik...! Nem, nem volt szép ő sem a keskeny szájával, vékony nyakával. Ám a laza fehér blúz olyan hatalmas, mégis keményen előre álló melleket sejtetett, hogy egyszerűen nem tudtam róla levenni a szemem.

Az asszony határozott, erélyes hangon tárgyalta meg a pincérrel a rendelést, azt is észrevettem, hogy többször rászólt az egyik férfira, egy hosszú, szemüveges úrra, aki minduntalan közbe-közbekotyogott. Határozott, igazán autonóm egyéniség lehet, gondoltam, s azzal szórakoztattam magam, hogy megpróbálom kitalálni, kicsodák is a szomszédaim. Minden bizonnyal a délutáni vernisszázs vendégei, gondoltam. Nem is volt túlságosan nehéz rájönnöm erre, a Riviérán általában is ritka a magyar vendég, olyan pedig, aki négycsillagos szállodában ebédelne, s nem csomagból egy park padján, ugyancsak fehér holló. Ez esetben az egyik férfi maga a piktor lehet, Monsieur Tivadar Karácsonyi. Végignézttem a társaság hímnemű tagjait. Vajon melyikük a festő? A hosszú, szemüveges úr inkább szolid banktisztviselőnek festett, a két szikár hölgy között ülő zömök, gyapjas hajú, bajuszos fekete férfi pedig testőrnek. Akkor nyilván a kövér szakállas az én emberem... Modortalan hangossága még inkább alátámasztja feltételezésemet. Na, csendéletet ez nemigen tudna festeni - gondoltam, s poénomon majdnem hangosan felröhögtem.

Megvártam, míg ők is befejezik az ebédet (elég sokáig tartott), akkor fölhajtottam maradék rosémat, és fölkeltem. Egyenesen a nagymellűhöz léptem.

- Bocsásson meg, Mme... Pierre Faux vagyok, a párizsi Le Journal munkatársa. Az a gyanúm, hogy önök magyarul beszélnek, nemde?

- Csak nem ért magyarul? - nézett föl a nő kíváncsian. Belebámultam a szemébe. Rendkívüli érzékiséget éreztem ki a fényéből.

- Ó, nem, Madame, egyetlen szót sem... De ezek szerint eltaláltam?

- Igen, uram...

- Csak nem a délutáni kiállításra jöttek?

- De igen... Monsieur Karácsonyi kiállítására - mondta a bögyös, és a kövér szakállasra mutatott.

- Eh bien, akkor igazán szerencsém van, mert éppen Karácsonyi úr miatt utaztam ide Párizsból.

A kövér piktor kíváncsian pislogott az asszonyra, aki - gondolom - szó szerint fordította le neki rövid beszélgetésünket.

- Ó, ó! ü harsogta a szakállas, és vaskos kezét felém nyújtotta.

- Üljön le közénk - mondta a nő, és helyet mutatott maga mellett. - Akar vele interjút készíteni? Szívesen segíték.

Interjúra nem szólt a megbízatásom, de udvariasan rábólintottam.

- Merci, Madame. Ön talán francia?

- Nem, uram, magyar vagyok, a budapesti francia intézetben dolgozom. Azért küldtek ide, hogy segítsek Monsieur Karácsonyinak ezen a kiállításon. Ha megengedi, bemutatom önnek a társaságot.

- Nagyon kedves...

- Ez a hölgy ü mutatott a legvékonyabb, szemüveges nőre ü madame Borsi. ő

Párizsban dolgozik, a magyar intézetben... Madame Devin monacói. Ő a kiállítás rendezője, kiváló művészettörténész.

A kövérkés, pirosposzgás mosolyogva biccentet:

- Monsieur!

- Madame Pálos pedig a követség munkatársa.

- Enchanté, Madame...

- Az urak Magyarországról jöttek, a Nemzetközi Kulturális Intézet munkatársai.

Monsieur Balogh...

A banktisztviselő-képű biccentett.

- Balogh úr az intézet igazgatóhelyettese, Pintér úr pedig a művészeti menedzser.

- Nagyon örülök, uraim! Pierre Faux vagyok, újságíró a Le Journaltól.

Látható öröm csillant a szemükben. Karácsonyi azonban nem hagyta őket érvényesülni egyetlen pillanatra sem. Az asztalon át megfogta a melles asszony kezét, valamit magyarázott neki nagyon hosszan és nagyon erőszakosan.

Kíváncsian pislogtam a tolmácsnőre.

- Karácsonyi úr azt mondja, nincsenek titkai, kérdezzen csak nyugodtan, és ő mindenre készséggel válaszol.

Elővettem a kis diktafont, és bekapcsoltam.

- Megengedik? Bólintottak.

- D' accord... Akkor talán beszéljünk arról, mit vár a kiállítástól...

Tudom, baromi ostoba kérdés, közhelykérdés, elsőpróbálkozó zszurnalisztáknak sem megbocsátható, de hát eszembe se jutott megírni Monsieur Karácsonyi véleményét. Csak udvariasságból kezdtem bele az álinterjúba.

A nő tolmácsolt, a piktor szeme felcsillant, és valami nagyon hosszút mondott az ő kemény nyelvén.

- Tulajdonképpen ostoba közhelyeket mond - nézett rám a tolmácsunk. Madame Devin meghallotta a választ, és hangosan fölnevetett. A nagymellű szigorúan nézett rá. - Ne haragudjon, kérem mondta kicsit halkabban -, butaság lenne mindezt végig fordítani. Az a lényeg, hogy örül, mert kis országa mutatkozik így be egy kicsit a művészet nagy hazájában... És a többi...

Ha nem ez a nő tolmácsol, már itt abbahagytam volna az interjút.

- Magát hogy hívják? - És nem tudtam levenni a szemem a melléről.

- Erika... Erika Szeles...

- Szép név... Kérdezze meg, kedves Erika, ki a művész úrnak a kedvenc festője...

Erika tolmácsolt.

- Gauguin - harsogta a magyar, és majdnem felugrott. - Az a pazar egzotikum, azok a színek, azok a tahiti nők...!

Na, ebből elég, gondoltam. Hogy lélegzethez jussak, intettem a pincérnek. Pezsgőt rendeltem.

- A sikerre - emeltem a poharam. - Mi köze van az ezoterikus témákhoz? A katalógusból látom, hogy lebegő tárgyak, hipnózisban lévő alélt nők, félelmetes kísérteteknek a vissza-visszatérő motívumai...

A szakállas kövér festő a lefordított kérdés után nagyot csettintett, mint aki aranyhalat fogott. Hosszan magyarázott Erikának, néha-néha megfogva az asszony kezét. Na, gondoltam, ez a nő a szeretője.

Márpedig akkor én itt nemigen rúghatok labdába.

Erika felém fordult.

- Azt mondja, ő az álmait festi. Márpedig az álmok tartalma asztráanyag. ő az álmait tudatosan tervezi, mint minden okkultista... Ezek indokolják a motívumokat.

Ez egy kicsit zavaros volt, de mert közel került mostani témáimhoz, kezdett

érdekelni.

- Okkultista? Talán csak nem szokott asztalt táncoltatni?

A festő lelkesen bólogatott, mondott valamit, a nő fordította:

- De igen... Van egy társaságuk, hetenként összejönnek, és megidézik az ősök szellemét.

- Tud álmot fejteni? Hamarosan jött a közvetett válasz.

- Azt ajánlja, mesélje el, miről álmodott legutóbb...

- Szeretkeztem egy asszonnyal - feleltem, és nyomatékosan Erikára néztem. Kicsit megpirosodott az arca, éppen csak, mintha egy felhő futott volna rajta át.

- Az egyiptomiak szerint, ha szép volt a nő, akkor ez sikeres életet jelent... De mondjon el többet. Mire emlékszik még?

- Egy nagyon szűk sikátorban történt. Sötét volt, és senki sem járt arra. Összeborultunk, szeretkeztünk a falnak dőlve... Aztán befordult valaki a másik utcából, és megzavart. El akartunk menekülni, de nem találtuk a sikátor végét...

Az asszony tolmácsolt. A festő szeme fennakadt, sokáig mélyen elgondolkodva hallgatott. Aztán dörgő hangon magyarázott valamit Erikának.

- Azt mondja, a sikátor önmagában is titkos szerelmet jelent. Az pedig, hogy menekülni kell és nincs hová, maga a halál. Érdekesnek találja a mester, hogy van neki egy festménye, maga is látni fogja nemsokára, amelyen egy keskeny utca végén homályosan feltűnik a Halál szimbolikája. Mintha az ön álmát festette volna meg. És ez is transzcendens élmény.

- Vraiment? ü vigyorogtam báván a piktorra, aztán fölemeltem a poharam. ü A sikerrel!

S amikor a magyarok belemerültek az ingyen italba, gyorsan lekattintottam a magnót. - Azt hiszem, lassan indulnunk kell...

Erika bólintott, és szervezni kezdte az indulást. A festőt Mme Devin és Mme Pálos mellé parancsolta egy taxiba, a következőbe pedig belökte a két másik urat.

- Én magával jövök...

Hátra ültünk. Jobb karom kinyújtottam a tarkója mögött. Lágy gesztenyehaja selymesen csillogott.

Valami pimaszul előreugró, hatalmas melle volt, egyszerűen odaragadt hozzám a tekintetem, most már leplezni sem igyekeztem bámészkodásomat. Nyilván van rajta melltartó, gondoltam, hiszen ekkora súlyt meg kell tartani, de mégis szinte érzékelhetően kemény, egészséges mellek ezek. Erika egy pillanatra felnézett, hamiskás mosollyal vette tudomásul női előnyeinek szánt leplezetlen és leplezhetetlen hódolatomat, s megint ott volt a szemében az az érzéki, buja fény. Megszokhatta már, hogy az éhes férfiszemek megbámulják, mégis éreztem, örül a kimondatlan sikernek.

Hamar fölértünk a Cimiez-dombra. A Chagall Múzeum közelében, egy szép villaépületben volt a magyar festő kiállítása.

A bejárat előtt elegáns inas nyitotta ki a kocsink ajtaját.

Előre siettem, amíg Erika a társaságát kereste. Megnéztem a magyar festő vásznait, furcsa, tobzódó színek, kicsit Dalira, kicsit Boschra emlékeztető víziók. Nem érdektelen...

Elnagyolt szörnyállatok karmaiban szinte háromdimenziósan kidolgozott, érzéki nők. Az egyiknek mintha Erika lenne a modellje, kéjesen lovagol egy sörényes, nyolclábú paripa hátán, buja, izgató mellei kettényílnak, nyelvét kidugva élvezi a nyargalást. Igazam lehetett, mégis a szeretője vagy legalábbis az volt valaha – gondoltam.

Megtaláltam azt a bizonyos síkátoros képet is, Karácsonyi mester elbeszélése nyomán talán többet vártam tőle. Nem kavart fel, nem hódított meg, pedig pazarul

komponált éjszakai színekben pompázott a világos Halál. Látványos volt, de nem több.

Elvegyültem a tömegben, ásítózva hallgattam a vernisszázst nyitó alpolgármester közhelyeit. Erika Szelest lestem közben, ott állt a városatya és a piktor között, halkán tolmácsolta az elhangzottakat.

Amikor a közönség végre ismét a képekhez léphetett, Erika odajött hozzám.

- A parton vacsorázunk, a Bateau d' Or-ban... Tudja, melyik az?

Nem volt oktalan kérdés, Nizzának ezen a szakaszán egymás mellett állnak a jobbnál jobb vendéglők, pazar, tengerre néző teraszokkal.

- Igen, ismerem. Ez most meghívás volt?

- Hát persze - nézett rám.

- Együtt megyünk?

- Nem, én előbb visszamegyek a szállodába átöltözni. Á bientôt...

- Á tout a l'heure! - mondtam rá. Kisétáltam az útra. Kellemes tavaszi idő volt, gyalog baktattam le a tengerhez. Nem volt rövid út, végül a társaság megelőzött, már mind ott ültek a vendéglőben. Erika a baljára ültetett, a jobbján Karácsonyi úr harsogott, jópofaságait Erika tolmácsolta a helyieknek.

Remek vacsora után - a nizzai alpolgármester rendezte, és nagyon kitett magáért - borozni kezdtünk, persze akkor már a városi hivatalosok nélkül, és a hangulat egyre emelkedett.

Szó se róla, most már én is kezdtem becsülni az öreg magyar művész temperamentumát. Harsány kedélyessége átragadt az egész társaságra, a végén már énekeltünk, sőt, amikor a zongorista leülta hangszeréhez, Karácsonyi sorra táncba vitte a nőket. Mi pedig felszabadulva követtük példáját

A sors - és ügyeskedésem természetesen - úgy hozta, hogy Erikával lépdeljek a félhomályba burkolózott kerthelyiség padlóján, miközben M. Karácsonyi régi tangókat recseg élesen, tökéletesen elnyomva az egyszál nosztalgiazongorista hangszerének hangját. A tolmácsnő szemtelenül erős melle izgatón birizgálta mellkasomat. Nem bírtam tovább, meghajoltam egy kicsit, megcsókoltam a szemét, majd az orrát...

- Borzasztóan izgató vagy - súgtam, és a szájára hajoltam. Nem tiltakozott, viszonzta a csókot.

A vendéglő korán zárt, még éjfél sem volt, s a hangulatba jött társaság folytatni akarta a mulatozást.

- Menjünk a szállodánk bájába - ajánlotta Mme Pálos. Javaslátát mindenki helyeselte.

A bárban már kevesebben maradtunk. A kövérkés vörös asszony szemmel láthatóan rávetette magát az igazgató helyettesére, aki a sok bortól és whiskytől már nagyon szaporán pislogott. Karácsonyi újabb whiskyket hozatott, a magáét alaposan fölengedte ásványvízzel. Azon a furcsa nyelven, amely nem hasonlít semmi máséhoz, valamit mondott Erikának. Az asszony megfogta a kezem az asztal alatt.

- Azt kéri, küldd majd el neki, amit írni fogsz róla - és egy angol nyelvű névjegyet nyújtott át.

- Rendben, megígérem - tettem el a kártyát a tárcámba. - Egészségünkre!

Ittam egy kortyot, s néztem, hogyan hajtja le a festő az egész pohár szódás whiskyjét. Egy ideig még mélázva nézte a táncolókat, aztán kora elhatalmasodott rajta, legyőzte vitalitását. Először hatalmasakat ásított, majd hirtelen lehanyatlott a feje. Elaludt a széken. Néha horkantott is.

Amikor a zenekar szünetet tartott, Monsieur Karácsonyi fölrezzent. Kirúgta maga alól a széket, fölkel, hatalmasat nyújtózott.

- Bon nuit! - harsogta, és dübörgő léptekkel elsietett

Nem bántam volna, ha kettesben maradunk Erikával, de a többieknek még táncolhatnéjuk volt.

- Aki akar, maradjon - mondta Erika, és diszkréten megbökte a derekamat-, de én fölmegeyek...

- Nekem is mennem kell - álltam föl azonnal -, mert reggel korán indulok. Jó éjszakát!

Ittak ezek már annyit, hogy föl sem tűnt nekik együttes távozásunk.

Elindultunk fölfelé a lépcsőn. Az első emelet fordulójában Erika megállt.

- Én itt lakom... Jó éjt!

- Semmi búcsúzás - fogtam át a derekát. - Veled jöttem... Tudod.

- Tudom, hát persze ü nevetett fel. Gyere!

A szobában kulcsra zártam az ajtót. Erika felkattintotta az asztali lámpát. Izzott a szeme.

- Alig vártam már, hogy kettesben lehessünk.

Szájon csókoltam, hosszan viszonzta, nyelvünk összeért. Kigomboltam a blúzá, lehámoztam róla, miközben végigcsókoltam a nyakát. Két kézzel átöleltem, a melltartóját akartam kipattintani. Erika mosolyogva megrázta a fejét, és előre biccentett.

Igen, az a ritka, előlgombos melltartója volt. Két melle között szétnyitottam, s a következő pillanatban egészen elképesztő látvány tárult elém. Két hatalmas, époszian nagy s mégis keményen előreálló almamell kínálgatta magát a számnak, kezeimnek.

- Űristen - hördültem föl megrészegetülten. - Micsoda mellek!

Erika a dicsérettől arcára futó diadalmas mosollyal vetközött tovább. Kódös tekintettel néztem, de szemem minduntalan visszaugrott e varázslatos mellekre. Ez egyszerűen nem lehet igaz, gondoltam, micsoda adakozó kedvében lehetett a Természet, amikor e csodaemlőkkel megáldotta... És két kézzel emeltem a számhoz. Erika kifeszült, melle könnyen emelkedett az ajkam elé. Szívni, gyötörni, harapdálni kezdtem, majd ledöntöttem a vetetlen ágyra. Ennyi gyönyörűség közepette nem is tudtam, hol dolgozzon a szám. Szerettem volna egyszerre harapdálni-gyúrni a száját, a keblét, csókolni enyhén domboruló hasát. Közben széthúztam a combját, ujjamat gyöngéden végighúztam selymes szőrzetű kapuján. Máris olyan sikamlós volt, mintha hosszú előjáték után lennének. Följebb kúsztam, hogy számmal ismét megemelhessem természetfölötti emlőit, elébb a jobbat, majd a balt, de közben már úgy csúsztam belé, mintha évek óta nem lett volna nővel dolgom.

Kamaszgyorsasággal élveztem el, nem sok öröme lehetett Erikának az együttlétben. De valami olyan lágy melegség áradt a testéből, hogy nem akartam befejezni. Elnyúltam rajta, mint a nyári meleg homokfövenyen, s csókoltam, ahol értem. Mosolyogva tűrte egy ideig, majd egészen váratlan mozdulattal kiemelte magát alólam.

- Várj - súgta -, csak megmosakszom...

Hanyatt vetettem magam elégedetten, s félighunyt szemmel néztem, hogy tűnik el formás segge a fürdőszoba ajtaja mögött.

Akkor már ismét magamhoz tértem, s türelmetlenül fölpattanva utána vágattam.

A kádban állt már, barna szőrzete behabozva, kezében a tusoló.

- Majd én! - hörögtem, és kikaptam kezéből a zuhanyrózsát. - Megmosom azt a gyönyörű puncikádat...

Éreztem idegei felborzolóását, a zuhanyrózsát széttárt lábai közé dugtam, tenyeremet rátapasztottam szépívű dombjára. Ujjam már ott matatott a nedves szeméremajkak között.

- Ó...ó...ó... ü nyöszörögte, s kinyúlva a kádból, megmarkolta földuzzadt hímtagom.

- Uristen, micsoda dög vagy! - hörögtem.

Fölcsillant a szeme, s megtelt a tiltott gyümölcs utáni vágy mohó fényeivel.

- Hogy mondtad? Mondd még egyszer!

- Dög! Kurva dög vagy - őrzögtem, s most már nyelvemmel tapogattam ki lábai közét. Felvisított.

- Add a törülközőt! Gyorsan!

Lekaptam a frottírt a fogasról, odanyújtottam. Villámgyorsan kiszállt a kádból, úgy-ahogy megtörölte magát. A háta nedves maradt.

Kézenfogva húztam vissza a szobába, s magam fölé rántottam az ágyon. Végigcsókolta a mellkasomat, a hasamat, majd nyelvével körülnyalogatott. A szívem hevesen kalimpált. Rám ült, két szeméremajkát hozzám dörzsölte, majd hirtelen, kéjes nyögéssel magába húzott. Előre-hátra csúsztatva lovagolt, nyelve az élvezettől kicsúszott alsó ajkára. Szeretkezésünk ritmusára élvezettel nyalogatta végig a száját, a szeme szinte fennakadt. Földöntúli élvezete átragadt rám, két óriási melle hullámozva táncolt. Két kezem előre nyújtva a mellét markolástrom, gorombaságokat suttoztam szerelmesen, szerettem volna, ha sosem szakad vége e gyönyörű tusának. Áldott forró vaginájának belső izomgyűrűi körém tapadtak, mintha szívna.

- Jó most?

- Mennyei - hörögtem, és testem íjként megfeszült. Már nem bírtam visszatartani tovább, lávaerővel robbantam belé, ő is hátradőlt nekifeszülve egy pillanattal később, majd halk kis sikollyal a hasamra bukott, melle ingerlően elterült mellkasomon. Veritékcseppjeink egyesültek, s gurulni kezdtek lefelé.

Szerettem volna így maradni az idők végeztéig, de Erika hirtelen fölült, és lábát átvette a combom felett.

- Na, elég volt - mondta szinte szomorúan.

Utána nyúltam, de gyöngéden eltolta a kezem.

- Megfürdök - mondta. Félig hunyt pilláim alól utána néztem.

Az olvasólámpa gyöngye fénye világította meg gyönyörű mellét.

Aztán már csak a csobogást hallottam, és elnyomott az álom. Arra ébredtem, hogy az ágy szélén ül, cigarettázik.

- Gyere, feküdj ide mellém, legalább érezzelek...

A fejét rázta, selymes fényű haja szétterült a vállán. Gyöngéden megcirógattam a hátát.

- Ki vagy te, jó tündér?

Nem nézett hátra, szinte a falnak mondta:

- Egy hűtlen asszony vagyok, akit megvadított a mediterrán levegő...

- Miért mondod ezt?

- Nem szoktam megcsalni a férjem... Tizenegy év alatt te voltál az első. - Kissé rekedt volt most a hangja. - És alighanem az utolsó is.

Akkor az a festmény, a lóháton ülő nővel mégsem Erika? - gondoltam. Vajon igazat mond, és soha nem volt az öreg piktör szeretője? Picit felültem.

- Haragszol rám? Vagy nem volt jó? Most nézett csak hátra, keserűen nevetve:

- Túlságosan is jó volt... Csak nagyon szégyellem, hogy így megbolondultam.

Fölnyúltam, magamhoz döntöttem. Jó volt így feküdni, érezni testének melegét. Kezem a mellén pihentettem, s nagyon szívesen maradtam volna így akár reggelig is.

- És te? Gyakran megcsalod a feleséged?

- Nem vagyok mániákus nőfaló... De azért előfordult már...

- Vele nem jó?

- De... Csak nem mindig vagyunk azonos hullámhosszon. És az élet rövid, egyszeri.

Bántam, hogy ennyit is mondtam. Miért adom ki Edwige-t?

- Úgy látszik, nagyon sok hasonlóság van közöttünk - mondta Erika. - És most öltözz fel, menj vissza a szobádba, kérlek...

Nem mozdultam meg.

- Miért? Megbántottalak talán?

- Nem, dehogy. Csak aludni akarok. Reggel már utazunk haza.

Kedvtelenül, de engedelmesen öltözni kezdtem.

- Látlak még az életben?

- Ki tudja? Ha felénk járnál, azért megkereshetsz. Itt a névjegyem...

Az éjjeliszekrényről fölvettem egy kártyát. Gondosan eltettem a piktor névkártyája mellé.

- Én valószínűleg nem jövök egyhamar Franciaországba. Nem olyan helyen élek, ahonnan rendszeresen lehetne utazni... Ez is csak véletlen beugrás volt, mert az eredetileg felkért tolmács megbetegedett.

Fölkelt, szájon csókolt.

- Na szervusz, te gyönyörű emlék! Azért soha nem felejtelek el.

- Én sem... És köszönöm, hogy elcsábíthattalak.

Még egyszer összetapadtunk, édes volt a szája íze, mint az érett gyümölcs.

A folyosóról még visszanéztem. Erika ott állt a félig nyitott ajtóban, utánam intett, s mintha egy fényes könnycsepp gördült volna le az orra mellett.

Kilenc

Korán ébredtem, gyűröten, megöregedve. Kimentem a teraszra, néztem a párába burkolódzó tájat. Hűvös szél fújt a Földközi-tenger felől. Vajon Erika alszik-e még?

Szerettem volna még egyszer látni, érezni. Olykor a futó kaland is mély, örökké viselendő nyomokat hagy az emberen.

Visszamentem a szobámba, fölemeltem a telefont.

- Központ? Kérem, kapcsolja nekem a száztizenhatost, Madame Szeles szobáját!

- Uram, a magyar vendégek egy órája elutaztak.

- Igen? - Egy pillanatig döbbsen hallgattam. - Akkor küldessen fel nekem egy kávé és valami újságot!

Leültem az ágy szélére, kedvetlenül bámultam az ablak felé. Rettenetes mehetnékem támadt, semmi dolgom nem volt most már itt, hirtelen üres lett minden bennem és körülöttem is.

Kopogtak. Egy arab fiú behozta a kávé és a napilapot. Adtam neki öt frankot, és ismét kiültem a teraszra. Megkavartam a kávé, és felnyitottam a le Journalt. Hatalmas szalagcímen akadt meg a szemem:

TRAGIKUS AUTÓBALESET FLINS MELLETT!

Éppen Flins - néztem a lapra, és rosszat sejtve olvasni kezdtem a hírt.

Az ismert osztrák futballedző, a Racing Paris hajdani játékosa, Hans Pflieger elvesztette uralmát a kocsija fölött, áttért a baloldalra, és a vele szemben szabályosan haladó kamionnak ütközött. Utasa, Vera Pflieger a helyszínen életét veszítette. Hans Pfliegert súlyos, életveszélyes állapotban kórházba szállították. A rendőrség szakértők bevonásával megkezdte a vizsgálatot.

Az újság kiesett a kezemből. Könnyezve gondoltam vissza arra a különös, örült éjszakára Yvonne-nál, Vera szerelmes suttogása a fülemben motoszkált. Nemrég még forró, szenvedélyes test volt, mostantól pedig fájó emlék csupán. Lelkiismeret-furdalást éreztem, mintha csak minden azért történt volna, mert most itt Nizzában őt is megcsaltam. Micsoda büntetést rótt rám az Isten felelőtlen csapodárságomért? Negyven felett feltétlenül pánikba kell esniük a férfiaknak? Hát micsoda alak vagyok én? Hová lett a derék, tisztességes családapa, aki voltam?

Letaglózottan bámultam a semmibe. Mintha a világ kimozdult volna alólam.

Lehunytam a szemem, s akkor, mintegy belső képernyőn, élém tárult annak az éjszakának a filmje. Láttam a testemen hancúrozó, élvezettel suttogó Verát, szinte éreztem ölénél forró szorítását. Szégyenkezve pattantam fel, mint akit tetten értek a tilosban. Úristen, én itt egy halottal szeretkezem!

Egy pillanattal se tudtam volna tovább itt maradni. Összecsomagoltam a cuccaimat, fölkaptam a kis bőröndöt, és lesiettem a lépcsőn. Gyorsan rendeztem a számlát a kártyámmal.

A portás még megállított.

- Van itt még valami az ön számára, uram! - Hátrafordult, a fakkból egy levelet emelt ki, és átnyújtotta. - Ne haragudjon, uram, majdnem megfeledeztem róla. Ez önnek szól.

Feltéptem a borítékot. Csak ennyi volt az üzenet:

„Köszönöm ezt az örült estét és éjszakát. Nem fogom elfelejteni.

Isten veled. Erika.”

Fájt most ez a levél is, szégyelltem és utáltam magam, úgy éreztem, megcsaltam egy halott emléket.

Taxival kirobogtam a főpályaudvarra. Még másfél órá volt a párizsi gyors indulásáig. Leültem egy padra, néztem a nyüzsgő sokaságot. Éppen indult egy vonat

Menton, Ventimiglia felé, fiatal turisták rohamozták meg a már nekilóduló szerelvény ajtajait. Éles, vidám kiáltásokkal, az ifjúság felhőtlen lelkesedéseivel ugráltak fel a vonat lépcsőire.

Aztán csönd lett, döbrent, síri csönd.

Kihalt az állomás, kihalt a város.

Egyedül maradtam kiégett lelkemmel, kegyetlen fájdalommal.

Tíz

Párizsban tombolt a leggyönyörűbb tavasz, a lányok, a csodás párizsi lányok virágos blúzokban, rövid semmiszoknyákban parádéztak a boulevardokon, a Quartier Latin megtelt jószagú és gyönyörű járású diáklányokkal, a férfiak arcán felhőtlen mosoly ült.

Kiríttam közülük tehetetlen bánatommal.

Hazasiettem letusolni, aztán megpróbáltam pihenni egy keveset, de még öt percig sem bírtam most ki egyedül. Atöltöztem, gyűrött ingeimet belenyomtam a szennyestartóba. Először Edwige-hez siettem az áruházba. Két valószínűtlenül vékony, egyformán szemüveges hölgyet szolgáltat ki éppen. Felcsillant a szeme, amikor meglátott. Intett, hogy várjak egy kicsit.

Befejezte a kiszolgálást, és hozzám sietett. Kicsit ágaskodva, lábujjhegyen átölelt, és gyengéden megcsókolta a számát.

- Milyen volt? ü kérdezte.

- Hm... Fárasztó és fölösleges.

- Ma korán hazamegyek ü mondta. Készítek valami finom vacsorát, jó?

- Jó - sóhajtottam.

Megállt, kutatóan nézett az arcomba:

- Mi van veled? Valami baj van?

- Semmi... Igazán semmi. Csak elfáradtam egy kicsit.

- Menj haza, és pihenj addig - nézett rám gyöngéden.

Sírni lett volna kedvem. Szegény Edwige semmit sem sejt. Kár, igazán kár, hogy nem oszthatom meg vele fájdalmas titkomat.

- Nem lehet. Be kell mennem a szerkesztőségbe...

- Vigyázz magadra, szívem!

Intettem, és lesiettem a lépcsőn. Taxival mentem a Le Journal székházába.

A lift üres volt, nem jött ballonkabátos tünemény, a tavasz tündére örökre elveszett.

A folyosón Doisneaux jött velem szemben. Megállt, szinte rémülten kérdezte:

- Hallottad, mi történt?

- Olvastam. - Száraz volt a hangom.

- Rohadt egy dolog ez - motyogta ügyetlen részvétellel Jacques. - Biztosan nagyon megviselt, ugye? Mert engem is. Képzelheted...

- Yvonne bent van?

- Igen, menj csak be hozzá... Én leszaladok a nyomdába. Megvárász?

- Nem tudom.

Yvonne az íróasztalra rakta ki az éppen elkészült pozitívokat. Sápadt volt, a szeme körül mély karikák. Amikor meglátott, elém szaladt, átölelt, fejét a vállamhoz szorította, és hangosan zokogni kezdett.

Vigasztalóan simogattam a haját, bár magam is vigaszra szorultam volna.

- Mielőtt elindultak, megkért, mondjam el neked, hogy soha senkivel ilyen jó még... - Nem tudta folytatni, visszament a táskáért, zsebkendőt vett elő, kifújta az orrát. - Ilyen jó még soha...

- Hogy történt?

- És azt üzente, hogy sajnos beléd szeretett...

Ökölbe szorulta kezem.

- Úristen, ne mondj most ilyeneket. Hogy történt?

Leültem a kerevetre, magammal húztam Yvonne-t. Üres tekintettel bámult ki az ablakon.

- Nem tudok sokat. Itt volt elbúcsúzni... Istenem... Téged is látni akart, és nagyon szomorú volt, hogy nem találkozhattok. Bécsbe indultak volna, a férje szerződési ügyeit rendbe hozni... Úgy volt, hogy utána pár napra fölmennek Varsóba is. Azt mondta, júniusban újra látni fogod... Szinte még el se indultak, amikor Hans átcúszott a szembejövő sávba. Érthetetlen. Rutinos vezető volt, bejárta kocsival Európát keresztül és kasul... Én azt hiszem, veszekedtek. Mostanában sokat veszekedtek.

Nagyot nyeltem. Mintha én lennék az oka Vera halálának. Lehet, hogy miattam tört ki a veszekedés?

- Féltékeny volt?

Yvonne furcsán nézett rám.

- Voltra oka, nem?

- A temetésről mit tudsz?

Yvonne hisztérikusan fölsikoltott.

- Eszedbe ne jusson eljönni! Nagyon kérek... Ne gyere el! Nem akarom, hogy Hans ott lásson...

- Hans? Hiszen ő is életveszélyben...!

- Nem, én a gyerekekre gondoltam... Nem akarom, hogy valaha is lássátok egymást!

- Rendben van, Yvonne. Ne haragudj rám...

Fölnézett, szinte csodálkozva kérdezte a könnyei alól:

- Mi az? Te is könnyezel?

Ráztam a fejem, hogy nem. De párás volt a szemem.

Kisiettem az ajtón.

Tizenegy

Szembe kellett néznem a kegyetlen valósággal. Az ember azt hiszi, kirúg a hámból, futó kis kalandot remél, s a könnyű kis pikáns operettből véres, életre sebet hagyó tragédia lesz, íme, a picurka lázadásból, amit Edwige kiszámíthatatlansága, fásultsága okozott, lélekbe markoló fájdalom született. Az örült éjszakák éjszakai örületet hoznak ezután: álmaimban halott asszony fog csókolni, halott nővel kell szeretkezniem halálomig.

Féltem, mert a kényszerképzet annyira befészkelte magát az agysejtjeimbe, hogy több éjszaka is ágyban voltam Verával, szinte hús-vér valóságában éreztem izzó testének minden mozdulatát.

Néha eltűnt az arca, s helyébe Edith-é került, gyönyörű profilját dús vörös haj övezte. Ilyenkor izzadva, szégyenkezve riadtam föl álmaimból, s féltem elaludni újra. Többször is úgy éreztem, Edith hív, hogy megmentsen Vera kísértésétől.

Egy éjszaka aztán valóban hívott.

Edwige, úgy éreztem, szeretett volna szeretkezni velem. Ügyetlenül, sőt tapintatlanul kerültem ki a házassági kötelességek teljesítését, munkámra hivatkozva visszavonultam a szobámba. Tessék-lássék gépeltem vaktában, összevissza vagy másfél oldalnyi semmit, hogy fel ne tűnjön feleségemnek szokatlan viselkedésem. Aztán ledobtam ruháimat, és hirtelen álomba zuhantam.

Először egy sikátorban csókolóztam, nem tudom, kivel. Aztán menekülni kellett, de mert az utat valami leskelődő alak, aki a magyar festőre emlékeztetett, elzárta előlem, bemásztam egy megvilágított ablakon. Ott két gyönyörű asszony viaskodott egymással. Vera és Edith. Mindkettő meztelen, hivalkodóan és nagyon életszerűen. Pucéran estek egymásnak, dulakodva, egymás haját-karját-mellét ütve, tépve. Edith leteperte Verát, szőke hajánál fogva a padlóhoz verte a fejét, majd győztesen fölnézett rám. Szinte hívott magához. Mentem is, sóvárogva és riadtan, de fájt a csókja, mintha fullánk lett volna a nyelve helyén.

Fáradtan, összetörtén ébredtem hajnalban. Elgyötört az álom. Úgy éreztem, lelkivilágomat csak egy dolog képes helyrebillenteni: ha találkozom Edith-tel. Talán ő ki tudja törölni képzeletemből Vera fájó emlékét.

Még nagyon korán volt, de én már nem tudtam - nem mertem - visszazuhanni gyötrő álmaim szakadékába. Hanyatt dőltem, két kezem átkulcsoltam a tarkóm alatt, kínlódva néztem a semmit. Néha-néha lecsukódott a szemem, de mert ilyenkor Vera, Edith, Erika arca és teste jelent meg előttem minduntalan, folyton felriadtam.

Aztán kimentem a fürdőszobába, letusoltam, megborotválkoztam.

A szemem alatt két ujjal össze tudtam csippenteni a táskás bőrt. Ezt még soha nem vettem észre eddig. Ez a szörnyű esemény, ez a kegyetlen történet megöregített.

Lassan, az időt húzva, felöltöztem. Benyitottam Edwige-hez. Mélyen, édesdeden aludt, takarója lecsúszott a földre. Szemérme kitárult, s én szégyenkezve állapítottam meg, hogy még most is képes lennék szeretkezni vele.

Óvatosan, nehogy fölébredjen, behúztam magam mögött az ajtót.

Lesiettem a garázsba, beindítottam a kocsit. Közben megnéztem a karórát, még mindig csak fél hét volt.

Kitolattam az útra, bezártam a kaput. Túlságosan korán értem volna Flinsbe, ezért előbb bekanyarodtam a városba.

A Boul Mich egyik mellékutcájában éppen nyitni készült egy kávézó. Bementem, ittam egy dupla erős kávé, sokáig bámészkodtam az ablakon át. Szemben egy halas éppen portékáit rakosgatta, mellette a zöldségárus még csak most tolta fel a redőnyt.

Észrevettem a telefonfülkét a sarokban. Hirtelen elhatározással odasiettem,

tárcámból elővettem Erika Szeles névkártyáját, tárcsáztam. Hosszú szünet után kicsöngött.

Ő vette fel.

- Halló! Halló!

Hangja végigborsództatta a gerincemet. De nem szóltam bele, lassan visszatettem a helyére a kagylót. Ennek a kalandnak is vége, nem szabad fölöslegesen kísérletezni már.

Lassan kezdett benépesülni az utca. Kifizettem a kávé, és beültem a kocsiba. Kis szívdobogással közeledtem Flinshez. Hogyan fogad majd Edith?

Fogad-e egyáltalán? Hiszen legutóbb azzal búcsúzott, hogy már soha többé nem láthatom.

Cosette egyedül volt otthon.

- Tudtam, hogy eljön, Pierre... Reggel, amikor fölkeltem, magára gondoltam.

- A nővéred?

Cosette szeme kerekre tágult.

- Hát nem tudja? Lehet, hogy maga nem tudja?

- Mit?... Úristen, mi történt?

- Edith kórházban van... Rémülten néztem a gyerekekre.

- Komoly?

Cosette nem válaszolt, tömzsi orra mellett könnyecsek csillogtak.

- Vigyél oda, kérlek!

Cosette engedelmesen föl húzta a cipőjét, és elindult.

Beültettem magam mellé. Útközben nem beszéltünk, csak a kezével jelezte mindvégig, merre forduljak. Lassan visszaérkeztünk Párizsba, de ezt a környéket nem nagyon ismertem. Olyan fasoros, árnyas utcákon át kanyarogtunk, amelyek valami német kisvárosra emlékeztettek leginkább. Néhol egy-egy tábla jelezte, merre van a kórház tömbje.

- Holnap... holnap elviszlek Vun-tiang mesterhez - mondtam a kislánynak. Megígértem a nővérednek. Rendben?

Cosette a fejét rázta.

- Nem, uram... Edith még él!

Döböntem rámeredtem. Valami sejtelmes, misztikus jóslást éreztem a szavai mélyén, s nem egészen értettem, mit akar mondani ezzel.

A hosszú folyosó némaságba burkolózott, csak olykor-olykor nyikordult meg egy csapóajtó. Ilyenkor nővérek siettek egyik helyiségből a másikba, néha kinézett valaki egy-egy kórteremből.

Cosette előre sietett, ő nyitotta ki az ajtót.

Az első pillanatban alig ismertem rá Edith-re. Nemrég még gyönyörű vörös haja kifakult, gyűrt rongyként terült szét a párnán. Hajdani barnasága elveszett, sápadt, szürke, elvékonyodott arc látszott csak a takaró alól, meg csontossá aszalódott jobbja, vénájába bekötte az infúzió. Sárgásszürke arcbőre ráfeszült arccsontjára, szája kissé lebiggyedt, szemei résnyire nyíltak.

Megálltam az ágy mellett, s egyszerűen nem tudtam elhinni, hogy ugyanaz az asszony, akit márciusban, mindössze két hónappal ezelőtt még...

Kérdően néztem a kislányra, a hűgára. Ő fölemelte az ujját, intett, hogy várjak egy picit, aztán gyöngéden odahajolt a beteghez, megfogta a kezét:

- Edith... Én vagyok itt, Cosette - mondta valóságosan elvékonyodott hangon. - Itt vagyok melletted, drága...

Mellkasom megremegett a látványtól. Alig bírtam közelebb lépni.

Edith lassan felnyitotta a szemét.

- Cosette – suttogta.

- Igen - mondta gyöngéden a kislány. És tudod, ki jött el velem hozzád? Pierre... Pierre Faux... Emlékszel?

Edith hirtelen felém fordította a fejét, s a tekintete is felfénylett.

- Ó, Pierre... - Bal kezét kiemelte a vékony takaró alól, intett, hogy lépjek közelebb-az ágyhoz.

Szégyenkezve, szinte bocsánatkérően vonszoltam magam közelebb hozzá. Óvatosan leültem az ágy szélére, és megfogtam Edith elvékonyodott, csontos kezét. A tenyere hideg volt, mint a jégcsap.

Cosette megitta, csak szívószáll segítségével nyelt néhány kortyot. Ettől a hangja némileg fölerősödött.

- Szörnyen nézek ki, ugye?

- Nem, dehogyis... - motyogtam zavartan.

- De igen, Pierre. Ez már egy másik Edith, akit itt láatsz...

- Meggyógyulsz - mondtam tompán -, és megint a régi leszel.

A feje tagadólag himbálózott egy kicsit a gyűrött párnán.

- Ne vigasztalj... - Nem folytatta, ez a röpke kis beszélgetés már ismét elgyengítette. Szeme lassan lecsukódott.

- Maradj itt - mondtam Cosette-nek -, megkeresem az orvost.

A kislány bólintott.

Kisiettem a kórteremből. A folyosón kicsit megkönnyebbültem. Elmentem a felmosóvödrét tologató takarítónő mellett, néztem a szobák ajtaján lévő feliratokat.

Hamar megtaláltam az ügyeletes orvos szobáját Bekopogtam.

- Bebújhat! - mondta egy dörgő hang. Az íróasztalnál valószínűtlenül alacsony férfi fogadott.

- Doktor Belon - mondta azon a félelmetesen mély hangon, amelyik nem is illik egy ilyen törpéhez. - Miben lehetek szolgálatára?

- Edith Corniche állapotáról szeretnék érdeklődni.

A doki hosszan hallgatott, mintha agyának belső kartotékszeréből most válogatná ki a megfelelő lapot.

- Nos, igen, megvan... Hozzátartozója?

- A legközelebbi a hűgán kívül ü mondtam, s úgy gondoltam, ez most nem is hazugság.

- Hm... Akkor... - még a sóhaja is mély, basszus-sóhaj volt. - Nézze, akkor tisztában kell lennie a dolgokkal... Szóval, nincs sok ideje már.

Úgy éreztem, kiszalad alólam a világ.

- Mit beszél, doktor úr? Hát mi baja van Edithnek?

A doktor hallgatott.

- Könyörgöm, mondja már meg...!

- A legrosszabb.

- Rák?

Bólintott.

- Inoperabilis tüdőcarcinoma, máj és most már sajnos agyi áttételekkel.

- De hiszen két hónapja még maga volt az élet!

A kis doki szúrósan nézett rám.

- Maga azt mondta, közeli hozzátartozója...

- Nos, igen...

- Akkor nyilván nem feledkezett meg arról, hogy a beteg másfél éve már hosszabb időt eltöltött nálunk. Akkor sugárral és citosztatikumokkal kezeltük, és nagyon kemény roboráló szereket kapott, hogy legalább átmenetileg visszanyerje erejét.

Nem értettem. Semmit sem értettem az egészből.

- Dehát... dehát úgy tudtam, a kemoterápiától kihullik a haja...!

Az apró orvos most felállt az asztaltól, így még kisebbnek tűnt.

- Maga a legközelebbi felnőtt hozzátartozója... - Mintha enyhe gúny lett volna a szavaiban. - Akkor emlékeznie kell, hogy ez megtörtént. Aztán a haj újra nő, s olykor még erősebb is lesz...

- És az egészséges, szép barnasága...?

- Adottság és szolárium... Nagyon sokat ártott. Nem lett volna szabad, megmondtuk neki. Lehet, hogy hónapokat elvett az életéből. De makacs volt, azt mondta, még egy ideig szép akar lenni.

- Tehát tudta, hogy beteg?

- Mindent tudott... Az égvilágon mindent. - A doktor a kezét nyújtotta. - Bele kell törődniük... Ez Isten akarata.

Lehorgasztott fejjel léptem ki az ajtón. Nem volt még erőm visszamenni a kórterembe. Lesiettem a lépcsőn, kiballagtam a parkba, és rágyújtottam.

Nincs már Vera és hamarosan nem lesz Edith sem. Aki velem kapcsolata lép, az hamarosan...

Hirtelen eszembe jutott Erika is. Vajon vele mi lehet? Reggel olyan keserű volt a hangja. Talán ott is történt valami tragikus?

Elszívtam a cigarettát, s némi szorongással visszamentem a kórterembe. Cosette az ágy szélén ült, maga elé meredve.

- Alszik? - kérdeztem.

- Alszik - bólintott a kislány, és a nővére nézett, - Ugye, milyen szép most megint?

Ránéztem Edith lefityedtt, megváltozott ajkára, sápadt arcára.

- Igen - mondtam nagyot sóhajtva -, most megint nagyon szép.

Tizenkettő

Nyáron a gyerekek természetesen itthon voltak, levittük őket a Riviérára. Egy hónapot töltöttünk Juan-les-Pins-ben, szinte felhőtlen boldogságban. Csak egy alkalommal borult el a világ: amikor beautóztunk Nizzába, és megmutattam nekik a város nevezetességeit. Fölmentünk a Cimiez-dombra is, megnézni az Aphiteátrumot, a Matisse- és a Chagall-múzeumot. Persze eszembe jutott Erika, aztán Vera és Edith is. Elszomorodtam, ezt a gyerekek is látták rajtam, de persze hiába faggattak váratlan komorságom okairól, csak annyit mondtam:

- Késő van, menjünk vissza a nyaralóba.

Augusztus tizenharmadikán hatalmas kerti partit rendeztünk Valentine, a kisebbik lányom tizenkettedik születésnapjára. Alfredo, a környék legjobb vendéglőse pompás vacsorát készített, és egy gyönyörű ünnepi tortát, hatalmas marcipán elefánt volt a tetején.

Sütkéreztem gyerekeim boldogságában, a felhő addigra elvonult.

Délelőttönként sokáig aludtunk, aztán leballagtunk a strandra, nagyokat játszottunk a homokfövényen, tűzött a nap, meleg volt a tenger, boldogság volt az életünk.

Huszonötödikén bevittük a gyerekeket Nizzába. A repülőtéren elbúcsúztunk tőlük, s bár a gép már rég a levegőben volt, mi még mindig integettünk az Anglia felé távozó csemetéink után.

Este, vacsora után Edwige pezsgőt bontott. Kint a hintaágyon kortyolgattam a fősleges hús italt, amikor a feleségem váratlanul mellém ült, és szinte szerelmesen átfogta a vállam.

- Azért jó, hogy végre egyedül vagyunk – suttopta.

Éreztem, hogy perzsel a bőre a szerelmes vágyakozástól. Én is átfogtam a derekát. A mediterrán alkony kellemes, meleg szellőt hozott a tenger felől. Hosszan szájon csókoltam Edwige-t, majd kiemeltem a hintaágyból, hogy bevigyem magammal, a hitvesi ágyba.

Tekintetem az utcára téved, s megdöbbenésemben elengedtem a feleségem derekát.

Cosette-t láttam a kerítés előtt, kicsit negroid arcát a kapu felé fordította, mintha bennünket jött volna ellenőrizni.

- Mindjárt jövök - mondtam rémülten, s otthagya a meglepett Edwige-t, odasiettem a kijáráthoz. Kinyitottam a kaput, jobbra siettem.

A kislány nem volt sehol. Elnyelte a föld... Vagy nem is őt láttam az imént? Képzelted? Senki sem járt arra?

Széttárva kezeimet, döbbenten fordultam vissza.

- Mi történt? - kérdezte Edwige. Nem tudtam válaszolni, csak azt rebegettem:

- Bocsáss meg, kérlek, bocsáss meg... Mit mondhattam volna egyebet? Mondjam, hogy Edith üzent?

Hogy szeressem a feleségem, de sose feledkezzek meg örült nappalaimról és éjszakáimról.

Mert ő mindig eljön, hogy emlékeztessen.

Vége

Nyomdai előkészítés:
Scriptor Bt.

Nyomta és kötötte:
Széchenyi Nyomda Kft., Győr
F. v.: Nagy Iván üv. ig.